

СЮЗЪН КЕРИ ПАРНА БАНЯ

Превод от английски: Весела Димитрова, 1994

chitanka.info

Асансьорът не работи, както и климатичната инсталация. А благоприличната Мелисанд Тейлър е залостена в задушния офис с човек, нямащ нищо общо с мъжа на мечтите ѝ — сексапилния, дразнещ Джо Кербоун. А Джо е намислил нещо повече от това, времето да премине в скучни разговори...

ПЪРВА ГЛАВА

— Обърни внимание на онзи! — прошепна Джанет Рис и смушка с лакът приятелката си — прогимназиалната учителка Мелисанд Тейлър. — Ето, това според мен е мъж за чудо и приказ!

Тридесетгодишната Мел вдигна очи от листа с имената на избраниците за тазгодишния „ергенски търг“ на болницата „Ла Палма“ и се вгледа в обекта. Тъмнокос, елегантен, към четиридесетгодишен, мъжът тъкмо се канеше да седне. Без очила Мел не виждаше на повече от метър от носа си, а подиумът в аудиторията на Селскостопанската гимназия бе доста по-далеч. Тя установи, че новодошлият е добре сложен, приятен на вид, самоуверен. Но когато избра стол в отдалечения край на сцената и бавно огледа публиката, стори й се, че изобщо не гори от желание да участва в това шоу.

„Хващам се на бас, че се опасява да не го спечели някоя дебела, стара или... просто не по вкуса му, дама! — помисли си Мел. — Ако Джанет със своите четиридесет и седем години си е наумила нещо по-сериозно, а не само един забавен, неангажиращ уикенд...“

После добави на глас:

— Мислех, че харесваш представителния banker със сребристите коси!

— Много е стар! — тръсна глава Джанет.

Мел си сложи очилата, за да огледа по-добре мъжа, заинтригувал Джанет, и неочаквано подскочи.

— Джан, но ти не можеш да заложиш на него! — възкликна тя. — Та това е моят шеф — Джо Кербоун!

— Искаш да кажеш... шефът ти! — удивено я изгледа приятелката й. Мел кимна. — Шегуваш се, нали? Та той е страхотен! И очевидно — без ангажименти! В противен случай не би бил тук! Как така никога не си го споменавала...

За да допълни скромната си учителска заплата, Мел работеше допълнително като търговски агент към „Ричи & Кербоун“ — строителна компания в Тампа. Уреждаше луксозни почивки във

ваканционни селища и, естествено, бе на дъното на строгата служебна йерархия. В самото начало тя бе представена на изтупания й президент, след което няколко пъти бе срещала усмивката му, докато прекосяваше търговските кантори на първия етаж от дванадесететажната фирмена сграда. Надали я помнеше...

— Всъщност, почти не го познавам! — призна си тя. — Аз съм само една дребна пионка. Пътищата ни рядко се пресичат!

Обзети от любопитство, двете приятелки се заровиха в листовете. Но не откриха нищо — нито името, нито стандартната микроскопична биография на Джо Кербоун. Очевидно бе добавен в последния момент — вероятно заместваше някой от обявените участници. Предусещането на Мел, че е бил притиснат да се съгласи против волята си, само се засили.

— Не мога да повярвам, че не си измислила повод да се запознаеш по-отблизо! Например, случайно да се блъснеш в него! — промърмори Джанет. — Дори от това разстояние ми се струва пълен антипод на онзи смотаняк Дъг Джеймсън и подобните му!

Дъщеря на професор по физика, и макар и неуспяла концертираща пианистка, Мел бе възпитана да се уповава на интелекта си. Но не поддържаше с лекота социалните си контакти. Силните мъже, самоуверени като баща й, я привличаха, но се чувстваше по-уютно с такива като Дъг Джеймсън. Те поне не се опитваха да й се налагат!

— Като че ли не е моят тип! — рече замислено тя.

— Държиш да прилича на Уди Алън, така ли? — изсмя се Джанет.

На подиума Кери Лебъф — известна телевизионна звезда — насърчаваше наддаването, като наблягаше на разнообразните качества на ергените и вмъкваше пикантни забележки. Мел не отговори, преструвайки се, че слуша. Не й бе приятно да си признае, но не можеше да не се съгласи с тънкия намек на приятелката си. Крайно време беше да престане да се занимава с Дъг!

А понякога дори си мислеше, че е влюбена в него! Сега, слава богу, умът й бе дошъл! И въпреки че Дъг бе изхвърлен в периферията на живота й, все още му разрешаваше да се навърта наоколо. И защо не? Всъщност можеше да бъде забавен, находчив, чувствителен. Но също така и егоист, безотговорен и вързан за полата на майка си!

Загубил работата си на диджей при съкращенията в местната радиостанция, Дъг не бързаше да си намери нова работа. Преди две седмици бе освободил апартамента си и се бе преместил при родителите си. Маменцето да го пере и глади!

Въпреки че в началото на връзката си се любиха няколко пъти, през последните осем месеца бяха само приятели. Изтощена от безотговорността и нескончаемия му пубертет, Мел настоя да си дадат повече свобода. За нещастие, в момента той бе единственият мъж в живота ѝ! През няколко дни се чуваха по телефона, по-точно — Дъг споделяше проблемите си. Ролята на Мел бе да слуша и съчувства. Мел плащаше сметката в редките случаи, когато отстъпваше пред настоятелните му молби да вечерят навън.

Обичаше да бъде независима. Бе щедра жена — в случая с Дъг даваше само тя, без да получава нищо. Понякога се нуждаеше от топлина и любов, от рамо, на което да се облегне. Копнееше да се установи, да сложи ред в живота си. „Вече съм на тридесет — мислеше тя. — Искам да се омъжа за един възпитан, благонадежден мъж и да имам деца.“

Не можеше да отрече, че Дъг Джеймсън не отговаря на тези изисквания. Но хоризонтът пустееше. Въпреки клопките на случайната любов, повечето мъже на нейната възраст не желяеха да се обвързват или поне на нея все така ѝ се случваше! Преди Дъг имаше един симпатичен, доста обещаващ и зрял възпитател в колежа „Св. Петър“. Но историята приключи по същия начин.

Ако ставаше въпрос за благосъстояние, предприемчивост и доверие, Джо Кербоун се извисяваше с една глава над Дъг и инструктора взети заедно. Но Мел бе почти сигурна, че и той споделя преклонението им пред ергенския живот. Славеше се като сваляч — според клюките в службата. Предполагаемите гаджета идваха и си отиваха на приливи и отливи.

„Ако някоя успее да го укроти, мислеше тя, докато оглеждаше мускулестата му фигура, бляскащите черни очи и изразителните устни, вероятно ще е от класата на Джулия Робъртс. Или Ким Бейсинджър. Или комбинация от двете!“

Злите езици говореха, че дори не е успял да завърши гимназия! А тя несъмнено си падаше по образованите мъже!

Въпреки че се постара да не го покаже, Джо почти веднага забеляза изпитателния оглед на Мел. И бе заинтригуван. Естествено, че когато прие да замести известния адвокат Барт Комптън — жертва на дребната шарка — той знаеше, че ще бъде оглеждан като мома на мегдан. Но като че ли тази доста хубавичка жена от втория ред, която го изучаваше толкова подробно, му бе позната отнякъде! Беше я виждал и преди... Та тя работеше при него! В отдел „Почивки“!

Не си спомняше името ѝ. Косата ѝ, естествено тъмноруса, бе подкъсена. И малко просветляла — като че ли бе прекарала доста време под палещите слънчеви лъчи. Кацналите на носа очила ѝ придаваха строг вид и затова не я позна веднага. Потокът от мисли продължи. „Доста апетитно момиче! При това срамежливо. Без съмнение — истинска дама!“ Спомни си, че когато му я представиха, си бе помислил дали да не я покани да излязат. Но се поколеба. Беше ѝ шеф и не искаше да я поставя в неудобно положение, ако реши да откаже. Интересно, щеше ли да заложи на него?! Така всичко би могло да се нареди от само себе си! Отпусна се в неудобния, твърде тесен за едрото му тяло, сгъваем стол и я погледна насърчително.

„О, не! — стъписа се Мел и сведе очи. — Ето, че ме хвана как го зяпам! О, господи, дано не ме е познал!“ Кери Лебъф избра точно този миг, за да го представи на аудиторията и Мел се отпусна, безкрайно благодарна.

— Вече сте чували за „Ричи & Кербоун“ — фирмата, която току-що завърши луксозното ваканционно селище на Харбър Айлънд и прави сериозни удари от двете страни на залива, въпреки настоящия застои в строителния бранш! А може би знаете, че е спечелила и някои награди! — обяви приповдигнато Кери. — Но това, което вероятно не знаете, е, че тя е била основана през 1945 от дядото на нашия дванадесети ерген. Дженаро Ричи, италиански имигрант, пристигнал в Америка осемгодишен, сражавал се за Америка през Втората световна война. Дълги години това е била една малка фирма, строяща еднофамилни къщи. Бащата на Джо — Майк Кербоун — бил също син на имигранти, лейтенант от армията. Оженил се за единствената дъщеря на Ричи и се надявал след двадесетгодишна служба да се оттегли и присъедини към бизнеса на тъста си. Но загинал във Виетнам, когато Джо бил на дванайсет. Майка му започнала работа като секретарка при баща си, а Джо се грижил за трите си по-малки

сестрички след училище. Бизнесът като че ли щял да замре, когато през 1973 дядото на Джо получил тежък инфаркт. Но седемнадесетгодишният младеж не го позволил. Напуснал гимназия шест месеца преди дипломиране, оглавил компанията и я създал в настоящия ѝ вид. Междувременно поддържал финансово трите си сестри, докато следвали!

От почти изцяло дамската аудитория се надигна одобрително жужене. Смутен от това мощно нахлуване в личния свят и сантименталните нотки, разкрасили портрета му, Джо едва се съдържа да не поеме към изхода. Бяха се срещали с Кери няколко пъти. Но като задоволяваше настойчивите ѝ въпроси с моменти от миналото, бе убеден, че всичко ще си остане между тях! Защо сега излагаше на показ всяко късче събрана информация, защо вдигаше шум, сякаш той бе знаменитост? Като че ли в отговор на неизказания му въпрос Кери отметна назад разпиляната си руса коса — както всяка вечер по новините в шест:

— Виждам, че скърцаш със зъби, Джо! — Никаква нотка на разкаяние. — Съжалявам, драги, но дамите тук заслужават да разберат, че срещу парите си ще получат един наистина достоен мъжага, а не само поредната красива физиономия!

Но преди Джо да успее да възрази или подметне някоя хаплива забележка срещу досадната сладникава реклама, Кери вече се бе отплеснала в описание на „мечтаната“ среща със самия него! Как можа, в миг на умопомрачение, да се съгласи да разходи победителката в „търга“ до остров Кептива с личната си яхта?! И още — един безметежен уикенд — плуване в Мексиканския залив, пищна вечеря и среднощни забавления?! А в понеделник сутрин да я изпрати с чартърен полет за своя сметка? Е, ако все пак красивата блондинка от втория ред би пожелала да наддава за него...

— Звучи наистина възхитително! — прошепна Джанет на Мел. — Какво ще кажеш?

— Небесният рай, слязъл на земята! — иронично се изсмя тя.

Наистина, отнесъл се е с много грижовност към майка си и сестрите си. Вероятно обича и животните. Несъмнено плаща и билетите на паркинга. Но нима това го превръща в мечтан за срещи идол?

Изобщо не бе нейният тип! „Хей, какво ти става? — възпря я един вътрешен глас. — Какво да прави човекът, като е толкова изряден? Освен, че ти е шеф и би било ужасно тъпо да се забъркаш в някоя история с него, в какво друго го обвиняваш?“

Като се престори на съсредоточена в програмата, тя отново го изгледа скришом. Имаше тъмни весели очи, устни, които нашепваха за прикрита страст, тяло, което навяваше мисли за любов. Ще не ще, трябваше да признае, че дамата, „спечелила“ го в търга, ще се радва на истинско лакомство!

Очевидно Джанет бе на същото мнение. И можеше да си го позволи, тъй като неотдавна спечели петдесет хиляди долара на лотария във Флорида. А нима бе разумно? Заслужаваше ли Джо Кербоун сериозната сума от хиляда долара срещу един съвместен уикенд?

Наддаването най-сетне започна, тъй като участващите ергени бяха около дузина. Джанет почукваше по коляното си с навитата на руло програма, но не я повдигна, когато дойде ред на банкера, подходящ за нея според Мел. След кратко и игриво разиграване го грабна руса програмистка. Последва наконтен зъбат собственик на две търговски фирми на БМВ.

Най-после дойде ред на Джо. Джанет се приведе напред в очакване. „Ако спечели — зарече се Мел, — моментално изчезвам оттук!“ Нямаше намерение да се навира между шамарите, докато приятелката ѝ и Джо Кербоун обсъждат подробностите!

— Хайде, дами! — звънтеше гласът на Кери. — Зная, че мнозина от вас са очаквали този миг — шансът да заложите на номер 11 — истински образец на американския мъж до мозъка на костите си! И освен това готин тип! Изключително щедър.

Представете си как се носите към Кептива с развети от бриза коси и ръката на Джо на раменете ви, как се печете до него на сребристия ситен пясък, как танцувате под галещите лунни лъчи. Останалото предоставям на въображението ви!

През залата премина тръпка. Джо бе готов да удуши оперената новинарка за нечестно манипулиране на аудиторията. Вярно, съгласи се да почерпи гостенката си! И да се държи мило и приятно в името на благотворителността! Но да бъде проклет, ако възнамерява да вложи и грам лични емоции!

— Хайде, дами — продължи по-умерено Кери, разбрала, че е попрекарила. — Да започнем с наддаването! За този по-специален кавалер минимумът е петстотин долара!

— Давам ги! — прекъсна я висока брюнетка.

— Петстотин и петдесет! — обади се общителна червенокоса.

Не след дълго сумата достигна хиляда и петстотин долара. Запазила мълчание, но очевидно развълнувана, Джанет вдигна програмата.

— Две хиляди и петстотин — приглушено, но властно обяви тя.

Разнесоха се възклицания. Решителният скок, дошъл изневиделица, отне намеренията на конкуренцията.

— Някой за две и шестстотин? — осведоми се Кери, а в гласа ѝ трепкаше искрено удивление. — Или летвата е много високо? Искрено ви предупреждавам — на път сте да изпуснете една неповторима възможност! Джо Кербоун и зашеметяващият уикенд на остров Кептива — първи път... втори път... Спечелени от дамата в червено на втория ред!

Оваците бяха примесени с въздишки на разочарование. Оставаше още един кандидат. Несъмнено цената на Джо бе най-високата за вечерта. Принудената, но бляскава усмивка, която засия на лицето му в отговор на възторжените словоизлияния на Кери, бе прикритие на дълбокото разочарование. Компаньонката му за 4-ти юли бе доста симпатична жена и може би щяха да прекарат весело. Само че тайничко се надяваше на малката миловидна русокоса...

Е, вероятно почасовата ѝ работа на търговски агент не ѝ позволяваше да прави сериозни спестявания!

Смущението изрисува на бузите на Мел две червени петънца и тя се присви на стола. Джо Кербоун я наблюдаваше с нескрит интерес и не би могъл да пропусне нито неудобството ѝ от неочакваната развързка, нито ослепителната усмивка, която ѝ отправи Джанет — в пълен дисонанс с личното разочарование.

— Убедена ли си, че наистина заслужава две хиляди и петстотин долара? — прошепна Мел, бързо възвръщайки самообладание и с намерение за незабавно отстъпление.

— А какво е твоето мнение? — грейна Джанет. — И без това ти ще пътуваш до Кептива с него!

Мел зяпна от удивление. В стомаха ѝ запърха ято пеперуди.

— Да не си полудяла?!

— Нали ти беше приятелката, която се грижеше за мен след катастрофата миналата година? Носеше ми лакомства и ми приготвяше вечерята! Утешаваше ли ме, когато бях отчаяна? Помагаше ли ми всеотдайно при физиотерапията?

— И какво от това? Не виждам връзката...

— Ако добре си спомням, ти дори спеше на изкорубеното старо канапе през първите няколко седмици, след като ме изписаха от болницата. Събра ти се толкова много, че като се прибавят училището и кантората, не ти оставаше миг свободно време!

Това бе самата истина. Но Мел недоумяваше какво общо има с постъпката на Джанет днес. Да ѝ позволи да изхарчи две хиляди и петстотин долара и израз на благодарност, при това за среща с личния шеф — каква пълна липса на логика!

— Е и, какво? Та нали сме приятелки? — възмути се Мел. — Да не съм ти помагала заради някакво възнаграждение?

— Зная, че не си. Но, моля те, не ми отказвай!

Без да искат, бяха повишили тон. Няколко глави се обърнаха — доколкото се стори на Мел, и тази на Джо, но тя нарочно не погледна към него.

— Благодаря ти много, скъпа! — едвам процеди през зъби Мел, като се постара да наблегне на думите си. — Много мило! Но се опасявам, че направо си се заплеснала по него! Джо Кербоун не е моят тип! Освен това ще си създам неприятности в службата. Не, абсолютно сигурно — не мога да приема!

За пръв път между двете приятелки се появяваше някакво недоразумение. Изчакаха мълчаливо края на търга. Напориста както в началото, Кери Лебъф закри представлението и посъветва победителките да депозират чековете на сметката на болницата „Ла Палма“.

— Приятелката ми Дона Песи е тук, за да ги събере и да ви даде разписка — завърши тя. — След това най-спокойно можете да се уговоряте с мъжа на вашите мечти!

ВТОРА ГЛАВА

Джо проследи Мел, която забързано излезе навън в задушната юнска нощ, докато жената, платила баснословна сума за един уикенд с него, чакаше търпеливо на опашка, за да предаде чека си. Походката на Мел му харесваше.

„Абсолютна разминавка! — помисли си Джо. — Бих могъл да се закълна, че са заедно.“ Надяваше се да размени по някоя дума и с двете. Ех, веднъж да отхвърли ангажимента с този 4-ти юли и кратката презокеанска командировка, щеше да слезе да се поразходи из канторите на отдел „Почивки“ и да опипа почвата! Държеше на принципа си да не се среща със свои служителки, но... Е, ще направи изключение заради русокосата хубавица! Ако има шанс, ще я покани на вечеря или на кафе!

— Искате да кажете, че не възнамерявате да отидете на срещата лично, така ли? — недоумяваше Дона Песи. — Похарчихте две и петстотин, за да я преотстъпите на друг?

— Точно така! — С царствен замах Джанет написа името и телефона на Мел на формуляра. — Ще кажете ли на господин Кербоун...

— Но защо не го сторите сама?

В този миг Джо се изкачи на подиума, подредил старателно Мел в подсъзнателната си картотека — за по-добри времена. С леко превзета, но чаровна усмивка той дръпна формуляра от ръката на Джанет и прочете на глас:

— Мелисанд Тейлър, приятно ми е да се запознаем! — Подаде ѝ мило ръка, без да осъзнава пълната си заблуда. Все пак името му напомни нещо. Но какво? — Излезе ви доста солено! Това обаче не ми пречи да очаквам срещата ни с нетърпение! Искате ли да спрем някъде на чашка и да обсъдим подробностите?

Джанет се поколеба, но реши да не му казва направо.

— Ще ми бъде много приятно, но живея от другата страна на залива — в Сейнт Питърсбърг — и една приятелка ме докара. Сигурно

се е изнервила на паркинга. Имате ли нещо против да ми се обадите по телефона?

В кафявите му очи заблестяха доволни искрици. „Залагам десет към едно, че въпросната приятелка е моята руса хубавица!“ От друга страна спокойното уравновесено държане на застаряващата дама го успокояваше, че не таи никакви задни мисли. Всичко бе само на шега! Очевидно, можеше да си го позволи! Е, ако шестото чувство не го лъжеше, значи би могъл да ѝ зададе някои въпроси...

— Не, разбира се, че не! С удоволствие!

Половин час по-късно Мел ококори очи над ръба на повдигнатата чаша бира. Настанени в един ресторант на Четвърта северна улица в Сейнт Питърсбърг, двете с Джанет очакваха пристигането на своите мексикански специалитети.

— Какво си направила? — слиса се тя.

— Много добре чу! — Джанет дори не трепна. — Дадох на Джо Кербоун името и телефонния ти номер. Всъщност той помисли, че това съм аз! Ще ти се обади утре в службата за уточняване на детайлите.

Мел бе зашеметена. Манипулираха я против волята ѝ! Засегна я и фактът, че Джо Кербоун не помнеше името ѝ, въпреки че се бяха запознали при постъпването ѝ на работа. Очевидно не бе оставила незабравими впечатления!

— Е, можеш да му звънеш рано сутринта и да го просветлиш! — отсече Мел. — Няма да отида! Край, окончателно е!

— Мислех, че ти е омръзнало да бъдеш сама. Че искаш да създадеш дом...

— Не и с такъв като Джо Кербоун!

— Но какво ти е направил човекът?

Мел прехапа устни.

— Първо, много е превзет. Вечен ласкател и сваляч, ако може да се вярва на клюките в службата. Освен това чу какво каза Кери — дори не е завършил гимназия! Обикновено си падам по умни, образовани мъже. По-добре да си избира от обявите!

— Нали така се запозна с Дъг?

Мел леко се изчерви. Не можеше да отрече истината. Оттогава не бе поглеждала обявите. Напоследък следеше с интерес само хороскопа

си. Джанет реши да използва този миг на слабост за стратегическа атака.

— Виж какво — започна тя откровено, — ти си най-добрата ми приятелка. Бих направила всичко, за да те видя щастлива! Но никога няма да успееш, ако не изпробваш късмета, който направо ти се изпречва на пътя! Знаеш ли старата поговорка: „Да изпуснеш питомното и да гониш дивото“? Уикендът с Джо Кербоун е като цяло опитомено стадо!

За да не я обиди, Мел се престори на объркана:

— Джан, зная, че си права! Наистина съм ти много задължена за усилията. Толкова си щедра! Това, че не искам да отида...

— За бога, тези няколко дни на Кептива не са доживотна каторга! Не може да не ти е писнало да си седиш у дома и да дремеш пред повторенията по телевизията! Колкото и да ти се иска, господин Съвършенство няма да ти падне от небето!

— Кой знае! — На бузите ѝ грейнаха две трапчинки.

— Е, освен ако не е коминочистач! Джо Кербоун...

— ... Това е моят шеф! Както ти споменах...

Разговорът им бе прекъснат от пристигането на келнера с димящ поднос в ръце. Когато отново останаха сами, Джанет се облегна назад. Изключително тактичен пълководец, кален в обуздаване на седмокласниците в часовете по математика, тя очевидно прецени, че е необходимо да смекчи тона.

— Какво ще кажеш да сключим примирие и да унищожим тези диетични вкусотиини, докато са топли? — предложи тя мило. — Единственото, за което те моля, е да размислиш над предложението ми! През последните години късметът ти с мъжете не е особено завиден! Искам поне веднъж да получиш възможно най-доброто!

Въпреки че бе твърдо решена да не се оплете в мрежата от планове на Джанет, Мел не можеше да се освободи от мисълта за Джо Кербоун. Докато мачкаше възглавницата, за да се намести по-удобно в леглото, и слушаше монотонното бръмчене на климатичната инсталация, съзнанието ѝ бе обсаждано от най-чудновати образи. Виждаше се на яхтата на Джо, вятърът се рееше в косите ѝ, а ръката му

грижовно прислоняваше раменете ѝ — точно според описанието на Кери Лебъф.

В тази неуловима, безплътна картина, която все пак Мел не бе способна да изтрие, тъмните му очи бляскаха, мамещи и страстни. По дяволите, та той бе една неоткрита филмова звезда — герой от сладникавата „Лодка на бляновете“! Най-последно, изнервена от безсънието и от дебнещия я след по-малко от осем часа работен ден, тя отиде в кухнята за чаша мляко и пусна една плоча с нежна мелодия.

На следната утрин, докато паркираше в служебния гараж зад дебелината маса от бетон и стъкло, подслонила „Ричи & Кербоун“ на Харбър Айлънд, Мел установи, че, противно на очакванията, колебанията ѝ не са намалели ни най-малко. „Прецени нещата така! — подхвърли авантюристът в нея. — Имаш три варианта. Можеш да прекараш 4-ти юли на барбекю с родителите си в двора им в Гейнсвил. Или сама вкъщи, освен ако Дъг не цъфне в последния миг, за да поплаче на рамото ти. Или да разтягаш локуми с Джо Кербоун.“

Ако се погледне от тази страна...

Приклепена между очаквания разговор с Джо и окончателното си решение относно подаръка на Джанет, Мел се залиса, претрупана от работа. Така че, когато малко преди обяд телефонът ѝ кратко иззвъня, тя неусетно бе успяла да изтласка целия „Уикенд на мечтите“ нейде на заден план.

— Уреждане на почивки — издекламира тя разсеяно. — Приятно ми е, Мел Тейлър.

В личния си офис, долепен до апартамента му на последния етаж в същата сграда, Джо сбърчи чело. Дамата с посивялата коса, спечелила го на търга, също ли работеше за него? Или за някой конкурент? Беше набрал самостоятелен номер, а не вътрешен, според написаното от нея във формуляра. Наистина, към същата централа. Както и да е, но тази сутрин гласът ѝ звучеше съвсем различно.

— Джо Кербоун е — спазвам си обещанието! — каза той. — Как сте днес?

Гласът му бе дълбок и приятен — като коприна. Нетърпението, с което отклоняваше затрогващия жест на Джанет, започна да притихва.

— Да, досетих се — рече Мел.

Къде бе спокойното невъзмутимо поведение от снощи, учуди се Джо. Може би вече съжаляваше за пропилените пари? В такъв случай

не можеше да ѝ се сърди. За нещастие бе прекалено късно да си променя мнението! Ремонтът на болницата не можеше да продължи, без тези средства. Несъмнено чекът ѝ бе вече депозиран в банката.

— Благодаря ви още веднъж, че заложихте на мен — продължи Джо с надежда, че дамата няма да се почувства измамена, като чуе продължението. — Не обичам да подхвърлям разни клопки, но тази сутрин секретарката ми напомни, че вицепрезидентът възнамерява да се отбие в Тампа в петък следобед на 2-ри юли. Ако си спомняте, точно тогава трябваше да потеглим за Кептива. Оказа се, че съм дублирал срещите си! Всъщност, кметът ще дава прием и коктейл в негова чест тук, на Харбър Айлънд — на един хвърлей от офиса ми. Съгласих се да му помогна с организацията.

Мел изпита усещането, че си е глътнала езика.

— Искате да кажете... вицепрезидентът на Съединените щати?
— едва успя да попита тя.

— Точно така.

Като си помисли, че почти се бе навила да замине с него! По-малко от двадесет и четири часа след търга той се опитваше да се измъкне от поетия ангажимент! Или в най-добрия случай — да го отложи за неопределено време. Въпреки че тя самата не одобряваше този „ергенски търг“ като средство за запознанство, спечелилите все пак имаха право да получат нещо срещу парите си!

— Е, след като ви се налага, значи нямаме друг избор — подчерта тя пренебрежително, но разочарованието издайнически се прокрадваше в гласа ѝ. — Естествено, Джанет... Аз очаквам пълна парична компенсация!

— Не ме разбрахте правилно! — Коя, по дяволите, беше Джанет?
— Бих искал да ви поканя да ме придружите на приема! — Ах, тези продрани, кадифени нотки, на които беше толкова трудно да се устои!
— Пред „Колумбия“, на пристана, има стълбове за акостиране. — Ставаше въпрос за крайбрежния ресторант, където обикновено предлагаша ордьоври и напитки. — Предполагам, че ще бъде около тридесет градуса на сянка. Но ако не ни изненада някоя следобедна буря, ще организираме празненството на открито — на стълбите с изглед към реката и Конгресния център. Яхтата ми ще ни чака на пристана. В най-лошия случай ще загубим няколко часа. — Тъкмо свикна с мисълта, че всичко се проваля — и ето, нова промяна! Обзе я

силно колебание. Но въпреки съветите на здравия разум и доскорошните бурни протести, изкушението да се съгласи загложди душата ѝ. — Според мен има само един проблем — продължи Джо в отговор на мълчанието ѝ. — Тъй като съм един от домакините, трябва да посрещна вицепрезидента на летището. Няма да мога да ви доведе лично. Нали няма да ви бъде много неприятно, ако изпратя шофьор с кола да ви вземе?

Когато след около минута затвори телефона, Мел бе зашеметена от неочаквания развой на събитията. Като че ли не тя, а някой друг бе казал, че предложението е чудесно и бе дал адреса ѝ. Нима всичко това бе истина — да се съгласи да прекара един романтичен уикенд с нищо неподозиращия си шеф?!

Съвсем скоро обаче, всичко ще му се изясни! Ами ако не оправдае очакванията му? Изпълниха я съмнения. Ако после разбере, че се е пукнал от скука, докато са били заедно? Е, в такъв случай не би имала друг избор, освен да напусне!

Джанет заяви, че е във възторг от новината, и положи неимоверни усилия, за да я насърчи и убеди да си купи нови дрехи. Мел не бе склонна да харчи пари, тъй като спестяваше за първа вноска за едно прекрасно бунгало в Индиана Рокс Бийч. Но най-после се остави приятелката ѝ да я уговори за няколко разточителни покупки. В противен случай усещаше, че Джанет сама ще плати. И без това бе направила прекалено много за нея.

Но когато изпробва тоалетите пред огледалото в спалнята, Мел не съжали за безумните си разходи. Беше страхотно парче — в новите жълти бански бикини и плажната рокля на бяло и червено райе, с кръстосани презрамки на голия гръб и дълга до средата на бедрото пола.

Дните се изтърколиха неусетно и петък, 2-ри юли, дойде. Прогнозата за деня бе „плачевна“. Получила разрешение от прекия си шеф, тя напусна работа по-рано с определено усещане за лекота и замайване в главата. Изкъпа се, преоблече се и си приготви багажа. С приближаването на уговорения за срещата час, нервността ѝ нарастваше в геометрична прогресия. „Не трябваше да се съгласявам! — отекваше

в съзнанието ѝ. — Това не е в моя стил. Защо да не му звънна и да му кажа, че е станала грешка...“

В този миг стенният часовник удари точен час и на вратата се позвъни. Беше наетият шофьор.

Униформеният мъж на средна възраст я съпроводи до колата и почтително отвори задната врата. Одобрителните му погледи я насърчиха. Самочувствието ѝ се повиши и от прическата — възможно най-добрата, а също така и от седемсантиметровите токчета — напълно необичайни за нея. Не беше от жените, които изтъкваха преимуществата си, но знаеше, че краката ѝ са доста над средното ниво. Кокетните вечерни обувки, които идеално подхождаха на роклята, ѝ стояха много елегантно.

Докато перлената лимузина умело се промъкваше през трафика и се носеше по моста, разсякъл искрящата синева на залива, Мел се предаде на склонността си към фантазии. За Джо Кербоун — нашепваше ѝ магьосникът мечтател, уикендът не бе само едно досадно задължение — той лудо ще се влюби в нея! Ако след този уикенд Мел откаже да се среща с него, сърцето му ще бъде разбито...

Господи, естествено, че не се уповаваше на тези глупости! Красив и богат, мъж като Джо Кербоун можеше да си избере най-блестящата от всички жени! Криволичеха между небостъргачите на Тампа и вече пристигаха — ето, подминаха мостчето, което Мел пресичаше всяка сутрин през лятото, когато отиваше на работа пеша. Стомахът ѝ болезнено се присви. Дано не излагаше душата си на риска да бъде уязвена!

Заради визитата на вицепрезидента мерките за сигурност бяха повишени. Точно след мостчето ги спря един полицаи и поиска поканата ѝ. После я изгледа и ги пропусна. През прозореца Мел видя, че приемът е в разгара си.

На широките терасирани бетонни площадки, които водеха от нароените на острова магазини и ресторанти към реката, мъже в леки вечерни костюми и жени в ярки официални тоалети, разкриващи равномерния загар на раменете им, се смееха и приказваха с чаши в ръка. Няколко двойки танцуваха под нежните трели на изискана музика — оркестърът свиреше с гръб към водата. Под огромната, раирана в бяло и червено тента, опъната от входа на „Колумбия“, бяха

бюфетът и външният бар. Около дузина яхти и множество малки лодки бяха вързани към пилоните на пристана.

Като призрак, гмурнал се в шумотевицата на празненството, лимузината безшумно спря. Ами сега? Шофьорът излезе и докато заобиколи, за да ѝ отвори вратата, увереността на Мел се изпари. Трябваше ли да си грабне багажа и да потъне в тази тълпа непознати, търсейки кавалера си?

Тъкмо направи три крачки, и пред нея изникна Джо Кербоун.

— Вие? — възкликна той, като пое пътната чанта от ръката ѝ. Дрезгавият му покоряващ глас потрепваше от изненада и задоволство. — Не мога да повярвам на очите си! Какво правите тук? Мислех, че...

Мел не очакваше, че може да изглежда толкова привлекателен и елегантен. След свежия въздух от климатика в колата, горещината и влагата на късния следобед направо я смазваха. Но Джо като че ли не ги усещаше. Изглеждаше хладен и недосегаем — с елегантна папионка и безупречно официално сако. От очите му струеше искрена радост. Но сексуалното му излъчване... о, той бе огън и плам! Мъж и половина — като Шон Конъри в „Мълнията“.

Въпреки лошите си предчувствия, айсбергът на непреклонността ѝ започна да се топи. „Е, добре — отстъпи тя на сантиметър, — физически ме привлича, но това не означава...“

— Този уикенд ми е подарък от една приятелка — обясни Мел, като усещаше как отмалява в нетърпимата жега. Дано само не започне да се поти! — Тя заложи на вас! Аз... почти ѝ отказах.

Джо не вярваше на съвпаденията в живота. Съществуваше единствено голямата съдба. Този следобед тя му бе позволила да надникне зад тайнствената завеса. Да прекара уикенда с русокосата миньонка, на която се чудеше как да предложи среща, бе истинско чудо!

— Щастлив съм, че все пак не сте отказали! — прошепна той тайнствено, като че ли влагаше във всяка дума някакъв особен смисъл.

И като премести сака, за да не му пречи, той повдигна ръката ѝ и я докосна с устни. Очите ѝ се разшириха и Мел се вцепени. Топлият му дъх, ефирният, неуловим полъх на този неочакван допир, я омагьосаха.

„О, нима е възможно? — помисли си Джо, притаил дъх, докато пръстите на Мел се изплъзваха от хватката му. — С какво разполагаме

тук? Нима е от онези чаровници, които подхранват мъжките мечти за рая?“

При запознанството им, а също и на търга миналата седмица, я бе поставил в категорията на привлекателните, сексапилни, но принципни жени — онези малко старомодни момичета, които ти се иска да прегръщаш и целуваш, без да изпитваш неудобство да ги представиш на майка си. Изобщо не очакваше да бъде поразен от тези прогарящи, високоволтови искри! Или да попадне в клопката на зелените очи, които не потрепнаха, докато безпомощно се оглеждаха в неговите.

Всъщност, беше доста резервирана. Дори малко срамежлива — хващаше се на бас!

— Работите за „Ричи & Кербоун“, нали? — попита той. — Спомням си, че сме се срещали. Името ви Мелисанд Тейлър ли е? Или ви бъркам с дамата от търга?

Като че ли не обръщаше внимание на това, че му е подчинена. Нито пък, че не бе дамата, която очакваше да се появи.

— Всъщност това е моето име — потвърди Мел. — Приятелката ми Джанет Рис, която участва в търга, ви го е дала вместо нейното — вероятно, за да приема плана ѝ. Приятелите ме наричат Мел. А по втория въпрос — да, работя на час в отдел „Почивки“ — вечер, през уикендите и лятото. През другото време преподавам.

Имаше право фино носле, осеяно с лунички. Дълги мигли. Страхотна фигура. Излъчваше естествена невинност.

— Искам да ми разкажеш за преподавателската си кариера, Мел. И всичко друго, което би желала да споделиш. За щастие разполагаме с цял уикенд, за да се опознаем. Какво ще кажеш да оставим сака ти на яхтата и да си вземем нещо за пиене? Или да потанцуваме? Естествено, искам да те представя и на вицепрезидента. Той е сред онази купчина хора там — може би под не по-малко от десетина тела.

— Както кажете — съгласи се тя, като въпреки волята си потъваше в някакво еуфорично състояние. — Вие сте импресариото...

— Наричай ме Джо. Хайде, да вървим! — И като плъзна покровителствено ръка около кръста ѝ, той я поведе надолу по стълбите.

Яхтата „Соренто“ бе просторна и елегантна. Тя остана на пристана, а той отнесе багажа ѝ в луксозната кабина, притегна въжетото

и подскочи до нея — гъвкав, самоуверен, внушаващ доверие.

— Какво да бъде? — подхвърли весело той, като повдигна брадичката ѝ. — Студено питие или танц?

Той нахлуваше в неприкосновената ѝ лична територия — бомбардираше я с ухание, звук и фантазии — едно емоционално свръхнатоварване, срещу което тя не се противеше. Усещаше съвсем осезателно изопнатите възли на мускулите му, смеещите се кафяви очи. Тръпчивото ухание на одеколона му. Типично италианския начин, по който използваше ръцете си. Досега го познаваше само от разстояние. Но сега, като я приковаваше с цялата си мъжка мощ, той събуди у нея такава могъща първична възбуда, че тя едва намери сили да ѝ устои.

— И двете — реши тя, като запокити предпазливостта зад борда. — В обратен ред, ако искаш.

— Това е и моето предпочитание!

Мел помисли, че ще я заведе в онзи край на площадката, където вече се въртяха няколко двойки: Нищо подобно. Той мигновено я прегърна и плавно я понесе в ритъма на музиката. Притисна я до себе си нежно, почти неуловимо и грижовно положи дясната ѝ ръка на гърдите си — жест, вероятно усъвършенстван дълги години.

Около тях хората бърбреха и отпиваха от коктейлите си. Някои се отдръпнаха, като се усмихваха снизходително, и преди Мел да осъзнае какво става, двамата се озоваха в центъра на малък кръг. За нейно най-голямо изумление, Джо се усмихна и благодари с кимване на публиката. Лицата около тях още повече грейнаха. Тъй като никога не бе имала екхибиционистични наклонности, Мел се сгуши още по-дълбоко в рамото му — в търсене на убежище, реши тя. Джо отвърна с доволно измъркване и долепи буза до косата ѝ.

Мел не би могла да определи колко време продължи техният танц — обсадени от равномерното жужене на партито, със силуети, гравирани върху пиринченото небе, на фона на разстлания зад тях град. Може би само няколко минути. Част от нея копнееше той никога да не свършва. Ужасно налудничаво! Илюзия, която би я довела до пълен крах. Но, докато увлечени под звуците на музиката, те се носеха като едно тяло, Мел изпита странното усещане, че мястото ѝ е тъкмо тук!

Когато свършиха мелодията, музикантите решиха да си починат. Някой включи на запис с по-бързо темпо. Ненадейно се разнесе тихо, но настойчиво бръмчене, което грубо наруши призрачната хармония.

— По дяволите! — измърмори Джо, бръкна в джоба на самото си, извади досадното устройство и натисна един бутон. „Обади се на 555-3496“, съобщиха от офиса. Радиотелефонът на главния строителен инженер. Съвестен служител, при това добре запознат с ангажиментите на Джо не само за вечерта, но и за уикенда, той не би го безпокоил, освен ако ситуацията не бе екстрена. Дано само някой не бе пострадал! — Ще вляза вътре и ще позвъня! — В гласа му трептеше съжаление. Пусна приемника обратно в джоба и бавно плъзна ръка, преплитайки пръсти с Мел. — Мога ли преди това да ти донеса нещо от бара?

— Доста съм жадна — призна тя, все още не на себе си.

Той я съпроводи до тентата и ѝ поръча джин с тоник и резенче лимон. След което ѝ го поднесе и леко я стисна:

— Няма да се бавя — обеща той. — Не се превръщай в тиквичка!

След миг високата му фигура изчезна зад плъзгащата се стъклена врата на „Колумбия“. Мел обходи с поглед гостите — напълно непознати. За нещастие един около петдесетгодишен, силно загорял от слънцето и с доста замъглен поглед господин бе твърдо решен да се запознае с нея.

— Не сме ли се срещали преди? — изломоти той доста несвързано, преди Мел да успее да се отскубне на безопасно разстояние. — В бара на Малио, а?

— Съжалявам, грешите!

Мел му обърна гръб и като стъпваше внимателно, за да не разплиска питието, пое надолу по стълбите. Ще чака Джо до яхтата. Честно казано, нуждаеше се от тези няколко минути самота. Въпреки жегата, мисълта, че съвсем скоро след отпътуването на вицепрезидента ще потеглят за Кептива — сами на „Соренто“ — я караше да настръхва. Джо Кербоун може и да не бе много образован, размишляваше тя, като с наслада посрещаше бриза, който рошеше косите и разхлаждаше лицето ѝ. Може и да е сваляч, както му се носи славата. Но не е възможно да му се отрече, че има безупречни

маниери. Никой от познатите ѝ не би могъл да го конкурира в тази област!

Няколко минути отлетяха, но той все още не се появяваше. Дали не му се бе случило нещо? Една малка моторна лодка, боядисана в крещящо оранжево, акостираше до „Соренто“. „Може би трябва да вляза в бара... да видя какво го задържа?“

Обитателите на лодката ловко се изкачиха на кея, като оставиха мотора да работи.

— Сетих се! — измуча петдесетгодишният пияница зад рамото ѝ. — Беше в „Мариот“!

„О, не! — замоли се Мел. — Не отново!“ Примигвайки от силния мирис на алкохол, струящ от дъха му, Мел отстъпи назад.

— Вече ви казах — подчерта тя, — че не се познаваме! Моля да ме извините...

Неканеният почитател очевидно нямаше намерение да се предава. Усещайки, че е доста нестабилен, той стопи разстоянието между тях и облегна дундестата си ръка на рамото ѝ.

— Е-е, не е ли сега най-подходящият миг да се запознаем? — весело предложи той. — Казвам се Джордж Алардис. А ти?

За малко щеше да разплиска питието си върху роклята ѝ!

Ужасена, Мел го отблъсна и отстъпи още назад.

— Ако не престанете да ми досаждате — предупреди го тя, — ще изкрещя!

В следващия миг изпълни заканата си. Едно от седемсантиметровите ѝ токчета се закачи в ръба на бетонния кей. Пред очите ѝ причерня — може би рязък скок на адреналина — тя загуби равновесие и политна назад в празното пространство. Пияницата се опита да я хване, но не успя.

„Няма да умра — крещеше нещо диво в нея, в очакване реката да я обгърне всеки миг. — Мога да плувам!“

Но вместо в реката, тя се приземи върху моторната лодка. Болка, остра като стрела, прониза главата и лявото ѝ коляно. Един скоростен лост поддаде под тежестта на тялото ѝ и превключи. Лодката се разтреса от резкия скок напред. Последва оглушителен трясък. Запокитена върху кормилото, Мел се свлече и загуби съзнание.

ТРЕТА ГЛАВА

Джо говореше по телефона в бара на „Колумбия“, когато чу силния гръм. Първата му мисъл бе за вицепрезидента.

— Тед — каза той разтревожено, — нещо става! Не, не зная какво. Ще ти се обадя по-късно!

Изтича навън и видя, че по-голямата част от гостите бяха скупчени на кея — точно до пилона, за който бе вързана неговата яхта. Хората викаха и жестикулираха, като че ли се бе случило някакво нещастие. Вицепрезидентът не се забелязваше никъде.

— За бога, извикайте линейка! — чу силен глас.

Може би опит за убийство?! Ужасен, Джо разбута тълпата и в миг замря вцепенен. Някаква моторна лодка, вече сплескана на пихтия, се бе блъснала в „Соренто“. Но не това бе най-трагичното! Там, върху кормилото на смачканата лодка, бе неговата малка руса компаньонка — отпусната безжизнено, с преbledняло лице и затворени очи. Единият от прекрасните ѝ крака бе заел неестествено положение. От раната на челото ѝ се стичаше тънка струйка кръв.

Как, по дяволите, бе могла...

Един от бодигардовете на вицепрезидента се бе навел над нея и мереше пулса ѝ. След миг се изправи и кимна доволно.

— Жива е — подвикна той на колегата си на кея. — Вероятно е в шок. Все още диша. Обадихте ли се за линейка?

Вече бе сторено.

Неколцина си предложиха услугите да я измъкнат от лодката. Но и двамата телохранители поклатиха отрицателно глави. По-добре бе да не се движи, след като не знаеха какви са нараняванията.

Като изпревари полицаия, който се опита да му препречи пътя, Джо слезе в катастрофиралата лодка.

— Господин Кербоун — протестира бодигардът, измерил пулса на Мел, — това не влиза във вашите задължения!

Джо тревожно се взря в неподвижното тяло. „Как се случи това, по дяволите? — терзаеше се той. — Вече можеше да е мъртва! Само

ако не беше този телефонен разговор!“ Пребледнялото ѝ, безжизнено лице го отчайваше. Чувстваше се напълно безпомощен.

— Тя е моя приятелка — обясни той след малко, без да се старая да контролира опустошаващите го емоции. — Не трябва ли да я завием с нещо, след като е в шок?

— Добра идея — кимна агентът.

В далечината се чу вой на сирена — очевидно приближаваща се, защото се засилваше с всеки миг. Джо съблече ослепителнобялото си вечерно сако и зави Мел.

Според фелдшера нараняванията ѝ не бяха така сериозни, както изглеждаше на пръв поглед. Лявото ѝ коляно бе изкълчено. Няколко драскотини и подутини. И мозъчно сътресение — установено след повдигане на клепачите и насочване на фенерче в зениците.

За по-сигурно я пренесоха на носилка. Мел не дойде в съзнание. Един от фелдшерите се канеше да затвори вратата.

— Идвате ли с нас? — обърна се той към Джо, вземайки го очевидно за съпруг или приятел. — Ще се нуждаем от някои данни.

След като разбра, че ще я откарат в Градската болница на Тампа, Джо мислеше да ги последва с мерцедеса си. Но сега внезапно промени решението си. Мел можеше да се събуди по пътя и да изпадне в паника — в плен на болката, загубила ориентация от травмата на главата и особено като види, че е сред непознати. Трябваше да ѝ спести поне тези емоции.

— Да, идвам — качи се той. — Всъщност не я познавам добре и се опасявам, че няма да ви бъде много полезен.

В Градската болница на Тампа часовникът отброи поредния час. Джо крачеше напред-назад в невзрачната чакалня на спешното отделение. Не бе успял да научи почти нищо определено за състоянието на Мел. По последни данни все още ѝ поставяха диагноза. Около четиридесет минути след пристигането им, се появи една сестра и съобщи, че лекарят, поел нейния случай, е разпоредил да се направи скенер на мозъка. Все още била в безсъзнание.

Джо реши да се поразходи в коридора — разполагаше с много време и главата му гъмжеше от противоречиви въпроси. Видя

телефонен автомат и навъртя в офиса. Поръча да му се обади една от дългогодишните служителки, която също бе присъствала на приема.

След няколко минути телефонът иззвъня. Беше главната счетоводителка. Тя бе поразпитала няколко свидетели на неприятния инцидент и му разказа, че някакъв пияница налетял на Мел. При опита си да го отблъсне, тя се озовала на самия край на кея, загубила равновесие и паднала в моторната лодка. Обърканите собственици, обзети от чувство за вина, по-късно си признали, че оставили мотора включен.

Джо тъкмо се отправяше обратно към чакалнята, когато се сети, че трябва да уведоми близките на Мел. Спомни си за сака ѝ — може би вътре бе дамската ѝ чанта, тъй като не бе забелязал да носи нещо в ръце. Налагаше се да потърси тефтерчето ѝ с телефонни номера, но и личното ѝ досие в офиса също би трябвало да съдържа подобна информация. Отново набра телефона на счетоводителката. Ще бъде ли така любезна да потърси сака в яхтата и заедно с данните от досието да го донесе в болницата?

„По дяволите, всичко тръгна наопаки! — отпусна се Джо на един от пластмасовите столове в чакалнята и след миг отново скочи на крака. — Мелисанд Тейлър щеше да си бъде жива и здрава, ако бях при нея!“ Искаше му се да извие врата на пияницата, който ѝ бе досаждал! И на нехайните собственици на лодката! Да не говорим за бояджията, който се бе сбил с един от електротехниците на новия строеж — факт, принудил главния инженер да се консултира с Джо относно уволнението му.

Вицепрезидентът сигурно вече летеше към Маями, където трябваше да произнесе реч. Ако не беше това нещастно стечение на обстоятелствата, двамата с Мелисанд Тейлър щяха да са на борда на новата му яхта, поели курс на юг, към Мексиканския залив. Отляво ги очакваше ниския, обрасъл с палми бряг, а отдясно — слънцето, изтъняващо в нажежен меден диск, докато бавно се гмуркаше във водата.

По време на търга се почувства ужасно неудобно, когато Кери Лебъф подтикваше аудиторията с разни романтични подмятания — как ръката му ще обгръща раменете на спечелилата щастливка и т.н. Намекът бе, че се очакват дори още по-големи изненади. Оттогава, като смяташе, че компаньонката му ще бъде доста приятната

четиридесетгодишна дама, подписала чека, той отдели не малко време, за да обмисли подходящото си държание — нещо средно между интимност и приятелство. Не можеше да симулира първото, нито да спи с жена, само защото имаше подходящ случай. Въпреки че бе симпатична, приятелката на Мел — Джанет, не запали у него никакви искри.

Намеренията му претърпяха драматична промяна, когато от лимузината се подаде Мел. Желанието му да запази емоционалната си независимост — да поддържа известно разстояние заради изкуствено създадената ситуация — се стопи като буца лед под слънцето на Флорида. Без съмнение, защото вече бе обмислял как да я покани на среща! С търг или без търг, Джо бе решил да се обади на Мел, веднага щом се върне от Италия след десетина дни.

Сега Мел бе ранена. Той нямаше представа колко е сериозно, нито какви бяха неговите шансове в бъдеще. Нищо чудно, когато се изправи на крака, Мел да бъде толкова разгневена загдето я бе изоставил сред тълпата непознати, че да не иска изобщо да го погледне!

Керъл Кинли, счетоводителката на Джо, пристигна със сака, личната чанта и ксерокопие от досието на Мел, точно когато лекарят го повика. Според скенера мозъчното сътресение не бе тежко. Изкълченото ѝ ляво коляно бе успешно наместено. Имаше и пукнатина на капачката. Бяха ѝ направили специална гипсова шина, която можеше да се сваля при къпане. Трябваше да я носи, докато оттокът спадне и ставата възвърне нормалното си състояние — най-малко две-три седмици. Поръчани бяха и патерици.

— Дойде ли в съзнание? — попита Джо, като се надяваше да поговори с Мел.

— Все още не — поклати глава докторът. — Има травма на главата — отпред вдясно. Относително лека, като се има предвид инцидента, но все пак травма. Ще се събуди след няколко часа — вероятно със страховтно главоболие. — След кратка пауза, през която даде указания на един лаборант, притиснатият от ангажименти лекар добави, че Мел е преместена в стая на горния етаж. — Вие приятел ли сте ѝ? Или роднина?

Джо поклати глава.

— Всъщност не я познавам много добре.

— Трябва да се обадите на близките ѝ.

— Да, мислих по този въпрос. Ще направя каквото мога.

Джо намери телефоните на родителите ѝ и на Джанет Рис в малката спретната чанта. Успя да се свърже с Джанет и ѝ обясни всичко. Тя остана поразена. Заразпитва разтревожено за състоянието на Мел и при всяка подробност ахкаше съкрушено. Накрая каза, че веднага тръгва за болницата.

Джо изпита известно облекчение и отново набра номера на родителите ѝ. Очевидно бяха решили да прекарат вечерта навън. С личните вещи на Мел в ръка, той купи три дюзини прекрасни червени рози и се отпрати към асансьора.

Неподвижна и бледа в болничното легло, Мел изглеждаше доста по-млада и беззащитна, отколкото при пристигането си на приема в „Колумбия“ преди няколко часа. „Като наранено дете“ — помисли си Джо. Тъмните сенки под очите и огромната, вероятно доста болезнена буца на челото накараха сърцето му да се присвие от мъка.

Докато я наблюдаваше, една сестра влезе да ѝ измери пулса. Забеляза розите на Джо и донесе ваза. След това прибра личните вещи на Мел в гардероба и отнесе чековата ѝ книжка в сейфа на болницата. Когато излезе, Джо придърпа един стол и седна до леглото. Дишането ѝ бе леко и равномерно — като че ли спеше. В болничната нощница, без никакъв грим и въпреки подутините и синините, Мел бе много хубава. Излъчваше някаква вътрешна сила.

„Съжалявам, че плановете ни така се объркаха! — обърна се той към нея безмълвно. — Много, много съжалявам, че пострада така тежко! С нетърпение очаквах да се запознаем — по-силно, отколкото би могла да предположиш. Да покорим заедно морската шир! Да се разхождаме под луната по пустия нощен плаж и да се вслушваме в пляска на вълните...“

Може би, когато се възстанови, всичко това ще бъде осъществимо. Дължеше ѝ този уикенд, не — самият той искаше да го прекарат заедно! По време на танца изживя нещо необикновено — ръцете му така естествено я държаха в прегръдка, като че ли винаги бяха копнели само за нея!

„Не трябва да стоя тук и да се възползвам от безпомощното ти състояние — помисли Джо. — Все още сме почти непознати. Може би

не искаш чужди хора да те виждат така!“ Но не можеше да си тръгне и да я остави — поне докато не пристигне приятелката ѝ.

Когато след малко Джанет се появи — с ужасно разстроена физиономия — телефонният приемник избръмча.

— Все още ли е в безсъзнание? — попита жената, платила за уикенда, като тревожно се вглеждаше в Мел. После погледът ѝ се плъзна върху лицето на Джо.

— Докторът каза, че го очаква, но според него тя е извън опасност. Ще ме извините ли за миг да телефонирам в офиса?

Отново го търсеше главният инженер. Бояджията се бил върнал, пиян до козирката, и се разразила истинска буря. Джо трябвало да отиде на място и да види щетите.

— Ужасно съжалявам — обърна се той към Джанет, — но имам служебни неприятности и трябва да тръгна! Когато госпожица Тейлър се събуди, моля ви, предайте ѝ, че ми е много тежко, дето страда! Попитайте я дали мога да ѝ помогна с нещо. Ще се обадя покъсно вечерта да видя как е.

Болничната стая на Мел бе съвсем слабо осветена от лампата в коридора, когато малко след четири часа сутринта тя отвори очи. Премига един-два пъти, без да помръдне. „Къде се намирам? — учуди се тя, като долови далечния разговор и шума от гумените чехли по коридора. — Това не е моето легло! Нито моят апартамент! Не познавам това място!“

Левият ѝ крак бе привързан към нещо твърдо, което не му позволяваше да се движи. Опита се да го повдигне, но установи, че и най-слабото движение предизвиква страхотна болка. Главата ѝ също щеше да се пръсне. Всъщност цялото ѝ тяло пулсираше от болка и ѝ се струваше, че ако се раздвижи по-рязко, ще се разпадне на хиляди парчета.

Като че ли се бе блъснала в нещо неподвижно.

„Моторната лодка — спомни си Мел. — Но тя се движеше...“

— О, господи! — изстена тя на глас, като си припомни.

— Мел? Каза ли нещо? — Джанет се изправи от стола, където дремеше, и се приближи до леглото.

— Къде сме? — попита Мел. — Как... се озова тук?

— В болницата сме, мила. Джо Кербоун ме извика. Не можахме обаче да се свържем с родителите ти.

„Защото са на ежегодното си пътешествие в търсене на по-хладен климат“, понечи да каже Мел, но не намери сили. Вместо това само промълви:

— Той... тук ли е?

— Кой? Джо Кербоун ли?

— Да.

— Не, тръгна си, щом пристигнах! — поклати глава Джанет.

„Най-добрият начин за излизане от тази тъпа ситуация — помисли си Мел. — Един «уикенд на мечтите», няма що! Вероятно ме смята за голяма смотанячка!“ И все пак, освен че се бе възкачила на необичайните седемсантиметрови токчета и бе допуснала пияницата да ѝ досажда, останалото не бе по нейна вина.

— Кажи ми нещо — помоли я Джанет. — Как се чувстваш?

— Смазана. Мислиш ли, че ще се оправя?

— Разбира се, че ще се справиш! Имаш мозъчно сътресение — това е всичко. И изкълчено коляно заедно с пукнатина на капачката. Като се съди по щетите, нанесени на лодките, отървала си се много леко. Сега, след като се събуди, всичко ще се оправи.

— Какво каза... лодките ли? Лодката, в която паднах, не се ли блъсна в пристана?

— Не.

— А в какво?

— В яхтата на Джо Кербоун. — На Мел ѝ се прииска да се обърне и умре. „Никога няма да мога да го погледна в очите“, помисли тя. — На твоето място не бих се притеснявала! — добави Джанет с очевидното желание да я успокои. — Невъзможно е да няма застраховка. Освен това вината на собствениците на моторната лодка е несъмнена!

Мел се бе озовала в една изключително неприятна ситуация. Очевидно, когато се изправеше на крака, трябваше да си търси нова допълнителна работа! Междувременно колежките щяха да довършат сделките ѝ срещу част от хонорара. Е, налагаше се да поотложи с няколко месеца първата вноска за мечтаното луксозно бунгало! Тя уморено притвори очи.

— Мразя болниците! Ще се измъкна веднага щом успея да се придвижа!

Когато Мел се събуди, Джо вече спеше четиридесет и пет минути. Прекарал бе една кошмарна вечер. Освен тревогите около Мел и разочарованието от проваления им уикенд, работите на новия строеж вървяха зле. Наложил се да подаде оплакване в полицията.

Като се прибра в луксозния си апартамент на последния етаж в сградата на Харбър Айлънд, където се помещаваха офисите и търговските кантори на фирмата, той се мушна в шорти и тениска, пусна климатика и си отвори бира. Следващата задача бе да се обади в болницата.

Според хладния безличен глас състоянието на Мел било добро. Тъкмо затвори и се разнесе ново бръмчене. Какво ли става пак?

Този път се обаждаше по-голямата му сестра, наскоро разведена, с двама синове.

— Слава богу, че успях да те намеря! — възкликна тя. — Преди половин час открих Томи да пуши трева в стаята си! Трябва му мъжко присъствие, а знаеш какъв е баща му! Ще дойдеш ли да си поговорите?

Джо бе опора в семейството — не можеше да откаже. Когато отново се прибра у дома след изнесената лекция, усети, че не може да се отпусне. Изгледа късното шоу, претършува почти празния хладилник и препрочете част от любимото криминале, а мислите му непрестанно се връщаха към Мел и съсипания им уикенд. Доскоро ергенската самостоятелност му доставяше неимоверно удоволствие, но той се нуждаеше и от ласки.

На сутринта се събуди на канапето с очила за четене, кацнали на носа. Слънцето бе заляло стаята, омаловажавайки скромния принос на нощната лампа. Първата му мисъл бе за Мел и той мигновено се обади в болницата. Непознат глас му съобщи, че е вече по-добре. Посещенията започваха в един следобед.

Окрилен, Джо взе душ, избърсна се, прочете сутрешния вестник и хапна две понички. Тъй като вече й бе занесъл цветя, реши да купи кутия бонбони. За нещастие, налагаше се да отпътува за Италия в

понеделник. Е, ако все пак Мел не се чувстваше ужасно зле, може би имаше нужда от малко компания...

За негова голяма изненада, когато подмина сестринската стая, първото нещо, което забеляза, бяха неговите рози — украсили един шкаф в същата ваза, която му бе донесла сестрата. Защо ли — да не би Мел да е алергична?

Забърза към края на коридора и надникна в стаята ѝ. Беше празна, с идеално изпънато легло. В друга стая ли беше? Или бе в реанимацията? Докторът не би могъл да я изпише!

— Какво стана с госпожица Тейлър? — обърна се Джо запъхтян към секретарката в сестринската стая.

— Мисля, че тази сутрин, въпреки възраженията на лекаря, се подписа и напусна — измърмори тя след кратка пауза, без да престава да рови из картоните. — Една приятелка я закара у дома. Не... Не е оставила бележка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На шестнадесети юли, след десетдневна командировка в Италия, Джо влезе в офиса си и установи, че е затрупан от работа. Настроението му бе приповдигнато благодарение на особено успешната мисия — сътрудничеството с фирмата „Конструкции Италия“, спечелила търга за строеж на еднофамилни къщи.

На личния небосклон плуваше само едно тъмно облаче.

Когато се опита да се свърже с Мел в деня на изписването ѝ от болницата, откри в досието ѝ съобщение, че даденият телефонен номер е сменен. Нов липсваше.

В понеделник, малко преди да отпътува за Италия, той взе новия номер от прекия ѝ шеф, само за да изживее поредното разочарование — Мел се криеше зад телефонния секретар и не вдигаше слушалката. „По дяволите, та тя работи за мен! — помисли си той. — Не може да ме избягва непрестанно!“

Сега на бюрото му лежеше оставката ѝ. Лаконична и прегледно напечатана, тя не повдигаше никакви искания, във връзка с инцидента. Нито дума за проваления уикенд.

„Трябва да успея да се добера до тази госпожица! — размишляваше Джо, отпуснат в кожения фотьойл, с поглед, зареян в небето над Тампа. — Вярно, че... Чувствам се почти виновен за неприятностите, които я сполетяха, но всъщност никой не може да ме упрекне. Влязох да се обадя по телефона, а не я бутнах от кея.“ В този миг секретарката го повика:

— Кевин Фрейзиър иска да ви види.

Адвокатът на Джо бе извън града. Заместваше го един по-млад съдружник от същата фирма.

— Нека влезе!

След като поговориха, Кевин повдигна въпроса за пострадалата яхта. Незапознат с обстоятелствата около инцидента, младият адвокат се интересуваше дали Джо ще подаде съдебен иск за нанесени щети.

— Искате да кажете... срещу собствениците на моторната лодка ли? — намръщи се Джо. — Не виждам необходимостта. Нито те, нито застрахователната им компания са оспорвали валидността на нашите искания.

— Така е — кимна Кевин, — бяха доста отзивчиви. Но все още не е сигурно дали застраховката им ще покрие разходите по ремонта. И тъй като госпожица Тейлър се е оказала на кормилото без тяхно разрешение, тя споделя отговорността.

Каквото и да казваше законът, Джо не можеше да приеме, че Мел носи вина. Но идеята да ѝ изпрати едно заплашително писмо му се стори доста интересна. В най-лошия случай ще получи някакъв отговор — поне по телефона. Тогава би могъл да ѝ се извини и да каже, че е станала досадна грешка. След изясняване на недоразуменията, Джо ще ѝ предложи да възобновят плановете си за Кептива. Известно време яхтата щеше да бъде неизползваема, но можеха да пътуват с кола или самолет.

— Вие сте специалистът — одобри Джо сърдечно. — Постъпете както намерите за добре!

Затворена като в кутия в миниатюрния си, взет под наем апартамент, с патерици до дивана и включен на максимум климатик, Мел бе в ужасно настроение. Горещината навън бе непоносима. Налагаше се да направи сериозен принос в сметката си за ток, освен ако не предпочиташе да прекара деня по бельо, обляна в пот.

Което не бе най-добрата алтернатива, особено като имаше предвид сериозното намаление на приходите си. Най-неприятна бе прогнозата, че може да остане на легло до септември. И да пропусне началото на есенния семестър. Бавно, но сигурно спестените пари за почивката на мечтите ѝ щяха да се стопят.

„И какво, ако напуснеш «Ричи & Кербоун»? — ядовито се запита тя, без да обръща внимание на сапунената опера по телевизията. — Там си само на комисиона! Без право на болнични. Няма да загубиш много!“ Веднага щом оздравее, ще си потърси друга допълнителна работа в бизнеса с недвижими имоти. „Не искам да работя за човек, който мисли, че съм не по-сръчна от крава на ролкови кънки — размишляваше тя, заличила спомена за нежния си танц с Джо. — Та

той дори не се потруди да ме потърси, след като на Джанет ѝ излезе така солено моето неосъществено романтично пътешествие!“ Една чашка, един танц и господинът я захвърли на произвола на съдбата. Ще настоява Джанет да си поиска сумата обратно!

Както седеше и се ядосваше, на вратата се позвъни. О, боже, кой ли беше?

— Ако е пратка, оставете я! — извика тя. — Ако продавате нещо, вървете си! С патерици съм.

— Извинете, госпожо! — Непознатият мъжки глас бе доста смутен. — Важно е. Ще ви изчакам да се придвижите.

— Ами, добре...

Мел с мъка се изправи на крака и бавно се повлече към вратата. Дребничкият оплешивяващ мъж ѝ тикна в ръцете един сгънат лист.

— Поздравления от Общинския съд на Хилсбъроу! — подхвърли той, без никакви признаци на ирония. — Приятен ден!

Стомахът ѝ болезнено се присви на топка. Някой бе завел дело срещу нея! Облегна се на рамката на вратата, разгъна документа и прегледа съдържанието му. Възмущението ѝ забълбука до точката на кипене!

Като собственик на яхтата „Соренто“, нехайно блъсната на 2-ри юли вследствие незаконно обсебване на моторна лодка от Мелисанд Тейлър при падането ѝ от кея на Харбър Айлънд, Джо Кербоун искаше обезщетение за неупоменати тук щети. Нечувано! Като че ли бе предизвикала сблъсъка нарочно!

Господи!

От три седмици не се бе возила на кола, като се изключи мъчителното кошмарно транспортиране от болницата до дома ѝ и едно-две посещения при доктора — реализирани с помощта на Джанет. Нахлузи една памучна рокля, прекара четката през косата си и повика такси. В последния момент добави обеци, една много шик огърлица и грим. След като се налагаше да даде такъв урок на Джо Кербоун, че да му държи влага за дълго, нуждаеше се от всичките си бойни оръжия!

В блока ѝ имаше асансьор, което донякъде я улесни. Но беше сизифовска задача да се вмъкне в таксито с неподвижния като дъска крак. Наложил се шофьорът да ѝ помогне.

Докато прекосяваха залива по същия мост, по който бяха преминали за приема, гневът, попритихнал за малко, отново заклоочи в гърдите ѝ. Когато се измъкна от колата и закуцука към входа на доскорошната си служба, пожарът на възмущението пламтеше с пълна сила. Асансьорът я отнесе до дванадесетия етаж, където бе офисът на Джо.

— Не сте ли...? — започна секретарката му, като я изгледа изпитателно.

— Точно така. Мелисанд Тейлър! Позната още като „ответната страна“! Искам да видя Джо Кербоун. — Леденият, но преливащ от гняв глас не остана незабелязан от петдесетгодишната добре облечена служителка.

— Ще го попитам дали е свободен — посегна тя колебливо към вътрешния телефон. — Но тъй като нямате предварително определена среща...

— Всичко е наред, Еди — разнесе се от една полуотворена врата плътният кадифен глас, който Мел би разпознала навсякъде. — Няколко пъти опитвах да се свържа с госпожица Тейлър, но не успях. Ще се радвам да поговорим!

Мел поприсви платната, но само за миг. Облечен в спортно сако, бледосиви плътни копринени панталони и италианска вратовръзка на цветя, Джо като че ли представяше идеалния образ на преуспяващ млад бизнесмен, при това с по-ярък замах. Обля я гореща вълна, като си припомни как потъваше в настойчивите му весели тъмни очи. За миг забрави, че той е противната страна в съдебно дело.

Когато дойде на себе си, тя се вбеси още повече. Ефимерната полуусмивка, загатната в ъгълчетата на устните му, от която се раждаха онези малки чаровни бръчици, я подлудяваше! А също и безмълвният израз на мощ в свободните му маниери.

За разлика от него тя се чувстваше неловко, като някаква повлекана в щампираната памучна рокля, опряна на патериците.

— Има ли нещо забавно у жените с патерици? — повиши тон тя, което накара секретарката да затаи дъх от изумление. — Или нещо по-специално у мен ви развеселява? Искам да знам защо сте подали съдебен иск срещу мен, след като тъкмо аз съм жертва на тази нелепа случайност?!

„Писмото на стария Кевин е сигурно доста рязко, за да се хване на въдицата за истинско дело“ — помисли Джо, като с известно закъснение се постара да приеме нещата с неутрална физиономия.

„Е, поне свърши работа. Доведе я тук! Сега от мен зависи да пригладя разрошената ѝ перушина, при това без прибързана капитулация. Не мога да я изпусна отново в нелегалност!“

— Няма ли да влезете в офиса ми, госпожице Тейлър? — предложи той, като се отдръпна встрани, за да ѝ направи път. — Убеден съм, че ще се почувствате по-удобно.

Мел възприе думите му като израз на елементарно внимание. Стрелна го с поглед, който изразяваше съмнение, че изобщо би могла да се чувства удобно в негово присъствие и прие поканата. За съжаление, когато минаваше покрай него, краят на патерицата ѝ се закачи във върха на мокасината му. Той ловко я прихвана за раменете.

— Внимателно! — предупреди я той, а на устните му заблестя онази многозначителна усмивка на лошо момче. — Не желаем повече инциденти!

Наистина я мислеше за непохватна смотанячка — стопроцентова причина за цялата неприятна история! Как смееше да се държи така покровителствено?!

— О, не се безпокойте! — кимна тя и го фиксира с поглед, докато не си свали ръцете. — Не ми се мисли за мерките, които бихте предприели, ако се блъсна в бюрото ви!

Враждебното ѝ настроение щеше да се окаже сериозен проблем — по-сериозен, отколкото Джо бе предполагал. И като намигна на възмутената си секретарка и ѝ напомни, че е време да си тръгва, той тихо затвори вратата на офиса. С неподражаема любезност ѝ предложи да седне.

— Какво предпочитате — започна той, след като Мел се бе отпуснала в един от двойните кожени фотьойли пред бюрото му, — кафе или нещо разхладително?

— Искам да оттеглим този абсурден съдебен иск! И да възстановим сумата от две хиляди и петстотин долара на приятелката ми за уикенда, който така и не се състоя! Ако сте съгласен, няма да се мяркам повече пред очите ви!

Последното обещание, което Джо искаше да чуе! Тя не успяваше да прикрие емоциите си, но вместо презрение, той изпита възхищение

от куража ѝ. Долавяше, че тази крехка жена с деликатни черти и стройна фигура, можеше да бъде не само принципна, но и страдна. Имаше ерудирания, изтънчен вид на учителка. Същевременно не ѝ липсваше и сексуално излъчване. Както я гледаше, през съзнанието му прелетяха думите „най-доброто момиче“.

Спомни си, че баща му се обръщаше така към майка му. Въпреки че нямаха нищо общо по външен вид и възраст, Мел Тейлър и Роуз Ричи Кербоун доста си приличаха. Малката руса госпожица, която му се падна да разходи до Кептивна с яхтата си, отговаряше на представите му за жена, която полага тържествена клетва за „вярност в радост и тъга“, а по-късно става майка на децата му.

„Като че ли сега е време да отстъпиш — обади се вътрешният му глас, — ако искаш да запазиш ергенството си!“ Но мъжът в него не бе склонен да приема съвети.

— Струва ми се, че имаме два различни проблема — отвърна той най-после, като реши, че дамата си струва риска и седна до нея, вместо зад безопасната преграда на бюрото.

Коленете им — нейното, приклещено от грамадния гипс, и неговото, подвижно и прекрасно очертано под финия плат на панталона — почти се докосваха. Зад тях небето над Тампа, впримчено в рамката на прозореца, потрепваше в потискащата мараня.

— Мисля, че имате право — отстъпи Мел.

— Нека да започнем с втория. — Той се наведе леко напред и парфюмът му я облъхна. — Не виждам защо трябва да възстановя тези две хиляди и петстотин долара. Не е моя вината за провала на плановете ни. Веднага щом се пооправиш, аз съм готов да изпълня поетия ангажимент!

Не беше най-сполучливият избор на думи. Мел се слиса.

— Но... Наистина ли мислите, че ще замина с вас? — възкликна недоумяващо тя. — След този съдебен иск срещу мен?

И преди малко спомена за това. Време бе да се изяснят.

— Едно писмо от адвоката ми едва ли може да се сравни със съдебно преследване, госпожице Тейлър! — обясни Джо, като наблюдаваше извивката на устните ѝ и си мислеше колко приятно би било да я целуне.

— Не мислите ли, че и аз схващам разликата? — Тя мушна ръка в чантата си и извади документа, пристигнал преди малко.

Джо го взе и леко се намръщи. Един бърз преглед го убеди, че Мел е напълно права. Той наистина я бе дал под съд! След като му даде пълна свобода, Кевин Фрейзиър бе преминал всяка граница! Благоприличието изискваше от Джо да се извини и отстъпи веднага. И ако Мел желае — да напише чек на приятелката ѝ! Заслужаваше го — след всичко, което преживя. „Но ако постъпиш така — продължи да размишлява Джо, — тя ще излети отгук като победител и вече няма да я видиш!“ Единствената правилна тактика бе да се остави да бъде убеждаван колкото може по-дълго — за да има Мел възможност да го опознае и... хареса.

— Не ми е приятно да си призная — започна той и нарочно докосна пръстите ѝ, като ѝ подаваше документа, — но ти си права! Това наистина е съдебен иск. Мисля, че всичко започва да ми се изяснява! Три дни след злополуката заминах в командировка за Италия. Когато се върнах и установих, че не си отговорила на телефонните ми обаждания, оставих нещата изцяло в ръцете на адвоката ми.

— Очевидно идеята е негова! — „Много близо до истината — зарадва се Джо. — При това, без да споменавам крайната си цел!“

Когато в понеделник след изписването ѝ Джо звънеше по телефона, Мел се чувстваше прекалено съсипана и смутена, за да може да вдигне слушалката. Кое не ѝ попречи да се разтушава с мисли за Джо — колко е разстроен от сполетялото я нещастие, какви угризения изпитва, загдето я бе оставил сама на приема. Фантазиите ѝ имаха много кратък живот, тъй като във вторник телефонът замлъкна. Сега Мел разбра, че е бил извън страната и не е имал възможност да позвъни.

„Трябваше да се обадя, когато чух гласа му по телефонния секретар! — укори се тя. — Щях да избегна съдебното дирене!“

— Значи искът е по идея на адвоката ви! — започна тя след малко. — Мислите ли, че е правилен?

Е, това е щекотливият въпрос! Той повдигна рамене.

— А защо не? „Соренто“ е доста смачкана. Ако плати моята застрахователна компания, очевидно вноската ми за застраховка ще се вдигне!

„Каквато и да ти е вноската, можеш да си я позволиш! — ядоса се Мел. — След като повредите не се дължат на невнимание от моя

страна, отговорността си е твоя!“

— Състоянието на яхтата и условията на застраховката нямат нищо общо с въпроса за моята вина! — отсече тя рязко.

Умът ѝ бе остър като бръснач! От кафявите му очи струеше топлина — истински конкурент на смазващата юлска жега. За секунда Джо сведе поглед.

— Струва ми се, че трябва да обсъдим този въпрос — предложи той, като разхлаби вратовръзката си. — Какво ще кажеш да се пренесем в апартамента ми — отсреща? Работният ден приключи и можем да се поотпуснем. Да пийнем и поговорим...

Според опита на Мел, думите „да се поотпуснем“ предшестваха съвсем недвусмислени аванси. Вместо да ѝ съчувства, като я гледа как се влачи с този гипс, той мислеше само за себе си! Мел дълбоко се засегна.

— Съжалявам! — троснато рече тя, като непохватно се изправи на крака. — Мисля, че няма да мога да се отпусна! Надявах се, че като поговорим, ще признаете истината... Тоест, че инцидентът с лодката ви не е по моя вина. Не дойдох тук за разговор „тет-а-тет“!

Джо веднага последва промяната на вятъра.

— Моля те, повярвай ми, просто исках да бъда гостоприемен!

— Разбира се, че си! Като паяка, поканил мухата в покоите си! Или Вълкът — любезен домакин на Червената шапчица!

За пръв път Джо онемя.

С резки решителни движения на патериците Мел напусна офиса и пресече широкото фоайе на дванадесетия етаж. Натисна копчето на асансьора и погледна часовника — 5.23. Обикновено в работно време сградата бързо опустяваше. Дано има късмет да не срещне някой от колегите си, за да не му обяснява за злополуката!

Асансьорът безшумно се изкачваше и на таблото над лъскавите му врати етажите светваха един след друг. Но в миг приглушеното бръмчене утихна. Светлинният панел угасна. Може би бе плод на въображението ѝ, но ѝ се стори, че и климатикът спря.

„Няма защо да се притеснявам!“, окуражи се тя, като се облегна на патериците. Обичаен токов удар — резултат от мълния. Тампа и околностите бяха световната столица на светкавиците, и слънцето, което припичаше при пристигането ѝ, не означаваше, че някъде наоколо не се разразява буря. Токът сигурно щеше дойде всеки миг!

Но той не идваше.

Изминаха две минути. После три. От вентилаторите на тавана не полъхваше прохладата. В асансьорната шахта бе тихо като в гроб.

„Може да е претоварване на мрежата“, чудеше се Мел. През лятото, с високите около тридесет и пет градуса температури, всички климатици работеха на пълна мощност. Електрическата компания не можеше да се справи. Е, в такъв случай пускаха тока след двадесетина минути!

Във фоайето нямаше нито един стол. Ако имаше, Мел с удоволствие би го използвала. Измъчваха я и естествени нужди. Не можеше да си представи как ще се справи с патериците и тежкия гипс по стълбите.

Можеше да потисне повика на природата и да изчака, докато повредата бъде отстранена. Или да се възползва от любезната покана на Джо Кербоун. Но като имаше предвид как бе излетяла от офиса му преди малко, упреквайки го в безчестни намерения, втората възможност би изисквала не малко поклони и раболепни усмивки.

ПЕТА ГЛАВА

В луксозния апартамент до офиса, Джо събу мокасините, съблече сакото и вратовръзката и навъсено си направи едно мартини. Каква каша! Тръшна се на черното кожено канапе, без дори да пусне стереото. Благодарение на изключително хитрите си хлапашки стойки шансовете му да убеди Мел Тейлър, че е порядъчен представител на мъжкия пол, бяха сведени до нула!

Странно, но бе сигурен, че щяха да си паснат!

Той уморено изпъна крака на една ниска масичка за кафе и затвори очи. Утре ще се обади на Кевин Фрейзиър и ще му нареди да оттегли иска, като при това напише извинително писмо на Мел. Заедно с него ще изпрати и чек за две хиляди и петстотин долара. Е, така плановете му за Мел не се уреждаха, но той бе длъжен да го направи.

Като човек, влюбен в морския бриз и свежия въздух, Джо веднага забеляза задуха в стаята. Очевидно чистачката бе изключила вентилаторите на тавана. Като че ли климатикът също не работеше. Тъкмо се надигна да огледа обстановката, когато до ушите му достигна приглушения шум от настойчиви удари по стъклената врата на офиса.

Възможно ли бе да е...

След секунда за свое най-голямо удоволствие установи, че е Мел. Изглеждаше смутена, объркана и малко засегната.

— Виж, не исках да те притеснявам, особено след разговора ни преди малко — избърбори тя, преди Джо да успее да си отвори устата. — Но токът спря и асансьорът не работи. Ще мога ли да ползвам банята? И да поседна на някой стол в офиса, докато...

Кой смееше да каже, че единственият син на Майк и Роуз Кербоун не можеше да мисли на крак? Или дори, ако се налагаше, и с главата надолу? Електрическата авария му даде нови шансове да покори Мел! Нямаше ни най-малко намерение да пропусне случая! Въпреки това се налагаше да вземе мерки за аварийната хранваща система в сградата.

Той отстъпи настрана, като държеше вратата отворена с любезна и — този път надяваше се! — предразполагаща усмивка.

— Поканата ми продължава да е в сила. Разбира се, без никакви ангажименти! Банята за гости в апартамента е на твое разположение. Фотьойлите в хола са много по-удобни от тези в офиса. Освен това в хладилника имам безалкохолни, бира и други напитки. Ще се радвам да те почерпя!

Мел се колебаеше. Всъщност, не бе удобно да спори. Не бе тактично да остане сама в офиса му, нито пък можеше да го задължи да ѝ прави компания там, докато дойде тока.

— Окей — отстъпи тя. Би било много по-добре, ако не бе толкова красив, не излъчваше тази силна сексуална чувственост и не представляваше ищеца в заведено срещу нея дело. — Благодаря ти! Много си мил!

Офисът на Джо, въпреки че бе комфортно обзаведен, не я бе впечатлил. Обичайна служебна територия. Но когато влезе през междинната врата в хола на апартамента му, Мел онемя.

Не бе сигурна какво точно очакваше. Може би някаква скъпа, но посредствена смесица от стилове и цветове. Въпреки парите и скъпите елегантни дрехи той нямаше никакъв артистичен ценз. Необяснимо защо, но Мел бе приела, че изисканият вкус и усетът за изтънчена подредба са му напълно чужди. „Ти си по-голям сноб дори от родителите си!“, призна тя с укорително поклащане на главата, докато разглеждаше меките сиви тонове на стенната драперия, паркета от тиково дърво и преливащите цветове на ориенталските килими. Не помалко я впечатлиха скулптурите и графиките на известни модернисти.

— Апартаментът ти е прекрасен! — промълви тя и го погледна, без да успее да прикрие противоречивите емоции, изписани на лицето ѝ. — Ползвал ли си помощта на декоратор?

— Той стои срещу теб.

— Мисля, че си е свършил работата фантастично!

— Благодаря! — Усмивката му леко се отпусна. Едно на нула за него! — Близостта до офиса понякога е досадна. Но ми спестява всекидневните пътешествия. Банята е в дъното на коридора — втората врата вляво.

Ключът в банята щракна. Сигурен, че е съвсем сам, Джо с бързи стъпки се отправи към сушилнята, където бяха бушоните. Независимо

от продължителността на аварията, всеки миг захранването в сградата можеше да бъде възстановено, благодарение на газовия генератор, инсталиран преди около година. И тогава Мел щеше да си тръгне — освен ако пропусне да забележи, че токът е дошъл.

Заради страха от асансьори на сестра си Клодин, Джо поставяше такива генератори във всяка сграда с повече от три етажа. При аварии те обикновено се включваха автоматично, но този генератор имаше някаква повреда и се пускаше ръчно. Дежурният по поддръжката пристигаше в шест часа и веднага щеше да се занимае с аварията.

Без да обръща внимание на съвестта си, Джо изключи централния бушон. Е, сега той определяше продължителността на повредата, нали!

Когато Мел излезе от банята и надникна в блестящата кухня от тиково дърво, неръждаема стомана и сини плочки, той най-невинно ровеше във фризера за кубчета лед.

— Какво да бъде? — разклати Джо масивните кристални чаши и ледът иззвънтя. — Сода, кола, натурален лимонов или гроздов сок? Или може би едно мартини? Носи ми се славата на експерт в тази област!

— Кола, с удоволствие! — И като се подпря на патериците, продължи: — Кухнята ти също е възхитителна, не може да се отрече! Бих се чувствала ужасно удобно в нея, при това без нито една промяна...

В следващия миг се изчерви — чак до корените на русите къдрици. „Ах, какъв съм идиот! — прехапа устни тя. — Прозвуча като че ли му се натрапвам!“

Джо се престори, че не забелязва нищо, за да не я притесни.

— Хайде, ела! — Той понесе питиетата към хола заедно с няколко сладки. — Да се настаним удобно!

Беше цяло щастие да се отпусне и пийне нещо студено и газирано. Седнаха на две канапета, разположени под прав ъгъл и Мел повдигна оттеклия си пулсиращ крак на една възглавница върху масичката. Погледът ѝ се спря върху най-близката книга — за живота и творчеството на италианските оперни композитори.

— И ти ли харесваш операта? — учудено попита, след което си прехапа езика.

— Разбира се! Израснах с нея. Моят старец си тананикаше Пучини, докато се бръснеше.

Толкова вежлив, при все това толкова земен! Обикновен мъж, но същевременно — един на милиони! Замислена, Мел не продължи темата за музикалните му вкусове и между тях се възцари кратко мълчание, наситено от обземащия я жив интерес към невероятното му обаяние.

„Трябва да обсъдим съдебния иск на спокойствие — мислеше тя. — Ако не му бях държала този назидателен тон и не бях готова да се засегна от всяка негова дума, може би щях да го убедя да го оттегли.“ Но тя не повдигна веднага въпроса. Някакъв крехък, неочакван, невидим като паяжина мост, нямащ нищо общо с целта на посещението ѝ, се бе прехвърлил между душите им при тези необикновени обстоятелства и Мел не искаше да го разрушава.

Колко лесно би било да си помечтае за Джо Кербоун! Ситните бръчици около устните му, които закачливо се вдълбаваха щом се усмихнеше, притегляха погледа ѝ като магнит. Не можеше да се насити и на живия хумор, струящ от топлите му кафяви очи. Имаше нещо очарователно и обезоръжаващо във вида му — той седеше до нея по чорапи, с небрежно разкопчана риза и лице, огряно от игривите пламъци на следобедното слънце.

Жалко, че му се носеше славата на сваляч — с нова приятелка всеки месец! Мел определено не принадлежеше към изтънчената, бляскава порода жени, по които си падаше. Преди да се заплесне по него, би било добре да си припомни, че докато работеше в търговския отдел, той изобщо не ѝ бе обръщал внимание! Ето, това е истината! Никога не би и помислил за среща, ако Джанет не бе платила онази огромна сума! Ако сега проявява някакъв интерес, то е само поради създадената близост.

Междувременно въздухът в стаята ставаше все по-тежък. Не след дълго, ако токът не дойдеше, щеше да бъде като в сауна. Плъзгащата се врата, която водеше към балкона и заемаше цяла стена, бе огряна от жаркото юлско слънце.

— Дали да не отворим вратата? Може би ще усетим някакъв полъх? — предложи тя.

— Не съм убеден, че идеята ти е много добра — поклати глава Джо. — В такъв ден на паважа могат да се пържат яйца! И последната

молекула студен въздух отдавна е погълната в тази пещ. Най-добре е да дръпнем завесите.

Смрачаваше се едва към осем и половина. Но плътните завеси потопиха стаята в полумрак. Мел се надяваше, че няма да се стигне до необходимостта от свещи.

— Но ако все пак...

— Токът спря в 5.23! — намръщи се тя. — Миг преди това си погледнах часовника. Вече минава шест. И няма ни най-малък признак, че ще го пуснат! И в най-тежките случаи на верижни аварии, както преди няколко години при онези необичайни студове по Коледа, повредите бяха отстранявани след около двадесетина минути. Може би ще съобщят нещо по новините. Имаш ли радио с батерии?

Последното нещо, за което Джо си мечтаеше, бе радиоговорител, който да информира Мел, че аварията е била отстранена. А защо при него не беше? Е, ако се случи най-лошото, ще каже, че бушонът се е самоизключил!

— Всъщност, да, в спалнята — забави за миг отговора Джо. — Отивам да го взема.

Донесе един огромен преносим радиоприемник и го постави на масичката за кафе. После го включи, вдигна антената и улови станцията. Мел не се възпротиви, когато седна да слуша до нея, въпреки че коленете им за втори път почти се докосваха. Бяха като две малки деца пред телевизора.

Станцията, на която Джо слушаше новини, предаваше благодарение на собствено захранване. И въпреки че попаднаха по средата на извънредна емисия, те веднага разбраха, че аварията продължава и е с необичаен обхват — не само Тампа и района на залива, а засягаше цяла Флорида от Маями до Пенхендъл. Пристигаха оплаквания от Атланта, Чарлстън и дори от Бахамските острови.

В града ослепелите светофари объркали трафика в часа пик и изнервили шофьорите. Резултатът — серия от катастрофи и няколко юмручни схватки на важни кръстовища. Властите молеха водачите да заобикалят големите населени места по околоръстните магистрали.

— Нищо не разбирам! — възкликна Мел. — След като аварията се простира от Маями до Северна Джорджия и от Мобил до крайбрежието на Каролина, какво става с частните електрически

компании? Трябва да са поне няколко дузини! По-скоро прилича на саботаж! Но кой би могъл да организира акция с такъв мащаб?

— Да чуем какво казват! — Джо сложи пръст на устните й.

Според говорителя, представителите на Гражданската защита съветваха хора с дихателни проблеми, които са на електрическо обслужване с кислород, да проверят резервите си и ако са на изчерпване, да се отправят към най-близката болница. Очакваната най-ниска температура през нощта бе около тридесет градуса. Хора, които не понасяха топлината, трябваше да последват същия съвет или да се обаждат за помощ на посочения номер.

Гласът на говорителя утихна за миг, разнесе се шумолене на хартия пред микрофона и някакво неясно шушукане. Последва:

— Дами и господа, една добра и една лоша новина. Добрата новина е, че това, което преживявате не е катастрофалното начало на вражеско нападение. Нито саботаж от какъвто и да е вид, въпреки че сигурно плановете ви за вечерта са провалени. Току-що получихме съобщение от Националната служба за сигурност във Вашингтон. Според данни на метеоролози и астрономи от няколко големи обсерватории в страната, безпрецедентната авария, която парализира живота на целия Югоизток се дължи на слънчеви изригвания — най-мощните регистрирани досега.

Джо и Мел се спогледаха удивени. Възможно ли бе такова рядко природно явление? И заради него да са затворени в апартамента му?

— Лошата новина — продължи говорителят с едва прикрита възбуда, като че ли приближаваше към кулминацията на някаква шега, — е, че никой не може да се ангажира с продължителността на всичко това! Прогнозите варират от няколко часа... до няколко дни!

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво ще правя? — изпъшка Мел, като се протегна за патериците. — Никой не знае кога ще се оправи всичко това! Не мога да стоя тук!

— Кой казва, че не можеш? — учуди се Джо. — Асансьорът все още не работи. А ти не си в състояние да слезеш по стълбите!

— Може би ще се справя!

— За да не спорим, ще се съглася с теб! Е, и после? Пътищата са задръстени от автомобили. Колко време мислиш, че ще продължи пътешествието ти до вкъщи?

Той бе прав, разбира се — и за стълбите, и за трафика. В първия случай имаше вероятност да утежни допълнително състоянието си. А нима можеше да разчита, че ще намери такси? И то само за четиридесетте долара, които имаше у себе си? Такситата в Хилсбъроу бяха скъпи, да не говорим за такава екстрена ситуация!

Все пак налагаше се да рискува. Да прекара нощта в апартамента на Джо Кербоун бе немислимо! За бога, та този човек я преследваше по съдебен път! Освен това вече бе толкова горещо и задушно, че направо й се искаше да се съблече. А Джо не бе подходящ за публика.

Мел несъзнателно изтри ситните капчици пот, избили по горната й устна.

— Струва ми се, че трябва да опитам да се изтърколя до долу. Е, не в буквалния смисъл, разбира се! — премига тя заради неподходящо избрания израз.

Америка бе страната на свободата! Обзет от подозрения, че нощният пазач сигурно е пуснал асансьора с резервния генератор и го използва за първоначалните си обиколки, Джо остана със скръстени ръце. Е, може и да е закъснял заради задръстването. Надеждата крепи човека!

За щастие стълбището бе естествено осветявано от дневната светлина, а лампите се включваха автоматично в седем часа.

Джо придружи Мел до площадката на дванадесетия етаж. Като я наблюдаваше как предпазливо смъква патериците, а после и краката си на по-долното стъпало, той се почувства като родител, оставил току-що прохождащото си дете да си играе с опасността. Нима не бе един долен подлец, който допълнително ѝ усложнява живота?

— Хей, защо не размислиш отново? — настоя Джо.

Струйки пот се стичаха под мишниците и по гърба ѝ, но тя тръсна глава и премести патериците на долното стъпало. Като че ли слизаше в пропаст на кокили!

— Не е толкова тежко! — излъга го тя. — Ще се справя! — Беше изминала три-четвърти от пътя до долната площадка, когато ненадейно се подхлъзна. — Ох! — изпищя Мел, като инстинктивно прихвана болния си крак, за да го предпази от нови травми. Патериците се изплъзнаха от ръцете ѝ и тя измина останалия път като подскачаше на задните си части, без никакво участие на волята.

— Добре ли си? — задъхано прошепна Джо, озовал се до нея.

— Физически — долу-горе — едва чуто промълви тя. Защото иначе се чувстваше като пълен идиот!

— Връщаш се обратно горе!

Бе по-скоро заповед, а не въпрос, и Мел не се възпротиви. Джо прибра патериците и я преметна през рамо като чувал с цимент или зърно. Мел едва измина обратния път. Когато най-после бе грижливо положена на канапето, и от двамата се лееше пот. Смущението бе обагрило бузите ѝ в яркорозово.

— Моля те, направи го заради мен... Остани! — изпъшка Джо, като отметна назад вълнистата си черна коса, мокра след току-що приключилия експеримент.

Мел направо го изкарваше от търпение — факт, който не му попречи да се възхити на решимостта ѝ. Само ако можеха да възстановят нежната и същевременно взривоопасна връзка, оплела ги като в невидим воал по време на техния танц...

— Искаш да кажеш тук, в апартамента ти ли? — прехапа устни Мел. — Или по-определено — на канапето?

— И двете, по дяволите!

Избухнаха в смях. Надвисналото напрежение се поразсея.

— Странно! — промълви Мел след малко, като изопваше крака си. — Мога да се закълна, че чух асансьора, точно като затваряше

вратата!

Джо мобилизира цялото си хладнокръвие, за да не се издаде. Той също го бе чул и знаеше, че Мел не си въобразява.

— Невъзможно! — отвърна той категорично. — Все още няма ток. Може би е халюцинация — когато желаеш нещо силно!

В апартамента беше като в пещ. „Или като в парна баня — помисли си Мел. — Липсват ни само дебели хавлии — за по-голяма достоверност!“

Тя взе едно списание от масичката и започна да си вее, а Джо отиде в кухнята за напитки. Чашата, която ѝ подаде, бе удивително ледена и преди да отпие, тя я допря до бузите, челото и шията си.

Джо повтори жеста ѝ, като тайничко съжаляваше за изключения бушон при тези непоносими температури. Но усещаше, че необичайният природен каприз, с който трябваше да се борят заедно като затворници в апартамента му, е неповторима възможност да преодолеят преградите, издигнати между тях от съдбата.

— Искам... да ти кажа, че съжалявам за притесненията, които ти създадох — да ме носиш като парче месо по стълбите! — започна Мел, като се чудеше какво ли се крие зад омагьосващите му кафяви очи. — Но след като водиш дело...

— Нека оставим настрана този въпрос!

— Много бих искала да можем!

— Играеш ли покер?

Що за въпрос! Мел усети риска и се опита да прецени шансовете си. Може би Джо бе добър играч, но не ѝ се вярваше да я надминава по майсторство! Последната година в колежа бе първа в необявеното състезание и допълваше скромната си стипендия чрез ежеседмични победи на масата за карти.

— Не съм играла от векове — отвърна тя невинно и отново притисна хладната чаша до бузата си. — От колежа. Защо питаш?

— Помислих си, че за да мине по-бързо времето, можем да направим няколко игри и същевременно да приспим онзи съдебен проблем. Ако спечелиш, отказвам се от делото. Виж колко е просто!

Мел имаше усещането, че Джо иска нея да сложи в леглото! Вероятно заради физическата близост, помисли си тя. И наличието на възможност. Съпреживяването на общата участ. Но интересно, внезапният му сексуален интерес не я обиждаше, а тъкмо напротив —

караше я да се чувства поласкана, доволна, като след направен специален комплимент!

Със своя буреносен ергенски живот и ятото пърхащи приятелки, Джо Кербоун не бе от мъжете, на които едно умно момиче би отдало сърцето си. Някои неща обаче не можеха да му се отрекат! Красив и представителен. Учудващо бързо предразполагаше околните. Интелигентен. Сега, когато всички задръжки на ежедневието бяха запокитени нейде в небитието, Мел можеше да си представи как двамата се любят.

— А ако загубя? — попита тя. Не го мислеше искрено. Твърдо вярваше, че изходът от играта ще бъде запазването на честта ѝ неопетнена.

— Всяко нещо — с времето си — повдигна рамене Джо. — Какво ще кажеш да зложим по толкова пари, колкото имаш ти в момента? Чийто запас се изчерпи по-бързо — губи. Гарантирам, че ако останеш без пари за такси, ще ти дам назаем да си отидеш... ако се наложи!

Устните му се извиха в ъгълчетата и Мел се усмихна. Малко флирт не можеше да навреди. Въпреки убийствените температури и щипещата жегга, от която чувстваше, че всеки миг може да избухне, тя усети как в жилите ѝ се просмуква някакво неясно оживление.

Без да спира да си вее, тя невинно наблюдаваше Джо, който след като разбърка тестето карти, раздаде по пет и на двамата. Едва когато тестето се озова отново на масичката и Джо направи малка пауза, за да прокара закачливо пръст по деликатната кожа на лявото ѝ стъпало, Мел осъзна какво чувствено запълване на времето можеше да бъде покера. Малки лазещи тръпки смутиха покоя на най-интимните ѝ части.

— Прекрасен крак — подметна Джо сякаш между другото. После я погледна в очите, събра бавно картите си и ги заразглежда. — Когато играта ни отегчи, ще взема малко лак назаем от секретарката и ще ти разкрася ноктите на краката.

Мисълта за Джо, който ѝ прави педикюр, така я шашардиса, че тя направи по-голям залог от обикновено и загуби. „Пет долара отидоха напразно, а можех да опитам с един!“ Стана ѝ неприятно. „Вместо да си преценя хладнокръвно шансовете, аз си го представях

как държи босите ми крака в ръце и как всеки намазан нокът е последван от целувка все по-нагоре по прасеца...”

Играта бе за двама. Мел извади кърпичка от чантата си и избърса челото и шията си. След което разкопча най-горното копче от деколтето на роклята и попи потта между гърдите си. Изпод спуснатите клепки не ѝ убягна прекаленото внимание, с което Джо следеше ръката ѝ. Факт, който безспорно ѝ достави удоволствие.

— Разиграването е мое — огледа картите си Мел. — Е, в такъв случай да опитаме една малка „Плюнка в океана“!

Комбинацията не бе позната на Джо и Мел спечели играта, както и следващите две. На гърба на плика, където отразяваха резултатите, вече бяха записани тринадесет долара в нейна полза. „Още двадесет и седем и съдебният иск остава в историята. Е, все едно да измъкнеш биберона на бебето!“

Ахилесовата ѝ пета при игра на карти бе предоверяването. Внезапно, като по чудо, Джо взе отново да печели. Когато ѝ идваха скапани карти, неговите бяха от най-печелившите. Щом ѝ се паднеше нещо по-прилично — обикновено когато самата тя бе на ръка — неговите бяха още по-добри! Банкрутът приближаваше с бързи стъпки.

— Не ми се вярва, че ще използваш измама, за да спечелиш! — намръщи се Мел, когато се оказа само с два долара.

— Съмнявам се! — усмихна се Джо и заобиколи прекия отговор.

В следния миг тя осъзна, че маневри от този сорт изобщо не му се налагаха. Достатъчно бе да избере залог от два долара.

— Поразява ме необяснимата неяснота относно проблема с по-нататъшните ми загуби! — заяви тя. — На ръба на пълното изплащане съм, а ти все още нищо не си казал! Мисля, че имам право на опит за реванш!

Джо обмисли молбата ѝ с присвити очи.

— Права си! — съгласи се най-после той. — Какво ще кажеш за следното: ако загубиш, да не се противопоставяш на нашия съвместен уикенд, въпреки съдебния иск?

Не ѝ бе удобно да спори.

— Звучи справедливо! — съгласи се тя. — При условие, че си съгласен да започнем отначало. Единственият проблем е какво да използвам за гаранция? Едно писмено обещание ще свърши ли работа?

— Да! — разтърси енергично глава Джо. — Вече достатъчно книжа се натрупаха между нас!

— Тогава какво?

Джо като че ли потъна в размисъл. Странно, но Мел имаше усещането, че каквото и да бъде предложението му, то бе предварително обмислено още в самото начало. След миг, като отвори уста, предчувствието ѝ се затвърди.

— Тук става прекалено горещо и задушно, за да можем да говорим разумно! — каза Джо и се протегна. Като че ли отмяташе ежедневните грижи от раменете си. — А ние седим като двойка пуритани и пъшкаме в строгите си дрехи! Тъй като е нормално шансът да се обърне и аз вероятно ще почна да губя, какво ще кажеш за един тур „събличащ се покер“?

Предложението му бе обидно. Съвсем неволно в съзнанието ѝ изблизна образът на Джо — така, както майка го е родила. С широките си рамене, стройни бедра и плосък корем той несъмнено би бил впечатляваща гледка! За съжаление, ако играта продължеше със същите темпове, не Джо, а тя самата щеше да демонстрира бельото си!

Температурите обаче неумолимо се покачваха и Мел стигна до извода, че светът няма да пропадне, ако Джо я види по сутиен и бикини. Повторната възможност да се отърве от делото не бе за изпускане!

— Окей! — кимна тя. — Навита съм! Какъв ще бъде залогът?

Бръчиците около устните му закачливо заиграха.

— Имам цяла кутия с жетони за покер! — Той стана да ги вземе. — Почти всеки петък събирам приятели да поиграем!

Мел вдигна картите си със смесени чувства. По дяволите, та майсторството му бе не по-малко от нейното! А в сегашната ситуация не би се учудила, ако я и послъгваше! В следния миг поиска две карти. Като по чудо ѝ бяха дошли три аса!

Може би наистина бе време да ѝ потръгне! Когато изтегли четворка кари, идеално пасваща си с четворката купи, Мел едвам се съдържа да не извика от радост. Качи мизата. Джо се хвана. С жалките си два чифта срещу нейния фул, той съвсем доброволно си съблече ризата.

Предположенията ѝ за тялото му се оправдаха. Беше великолепно. Под гладката, силно загоряла кожа потрепваха прекрасно

оформени мускули — резултат от редовни тренировки, въпреки претовареното му ежедневие. Внезапно цялата ѝ женска същност запламтя в дланите — как неимоверно ѝ се прииска да го докосне! Не без усилия тя отклони вниманието си към черния триъгълник тъмни косми на гърдите, чийто остър връх преминаваше в тънка колеблива нишка точно над колана на джинсите. Очите ѝ несъзнателно продължиха надолу.

В следния миг се овладя — тъкмо навреме! „О, не, няма да ми приложиш отново този номер! Колкото и да си секси, аз си имам стратегия!“ Но когато спечели още две поредни игри, подозренията ѝ относно честността му бяха изтласкани от тревожни догадки за мига, в който Джо щеше да остане по шорти.

Доколкото го познаваше — а струваше ѝ се, че вече има сериозен напредък — той сигурно щеше да настоява да изиграят и последната игра, дори ако впоследствие се наложи да се раздели и с белъто. Междувременно бе събул чорапите си — един по един, за да отложи поражението.

Вероятно следващия път ще остане без часовник! Но сметките ѝ се оказаха криви — Мел не бе доценила уменията му на картоиграч, нито котешката му способност да не пада по гръб. При поредното раздаване, въпреки че Мел бе на ръка, Джо свали кент флош роял — шансът бе едно на седемдесет и две хиляди! И тъй като самата тя разбърка и раздаде картите, за измама изобщо не можеше да се говори.

— Твой ред е — усмихна се широко Джо.

С вдървени пръсти тя свали една от обиците си. Слава богу, че в последния момент бе решила да се накичи с бижута! Ненадейното ѝ хрумване се оказа животоспасяващо!

— Временен неуспех — измърмори тя. — Напълно нормално!

— Къде ти е скромността? Говориш, като че ли играта ти е в кърпа вързана! Всъщност, тази самотна обица те прави доста асиметрична. Да видим дали не можеш да се отървеш и от нея!

За огромно нейно съжаление намеренията му се осъществиха твърде бързо. Последваха огърлицата и часовника — нейния, а не неговия! Ех, защо облеклото ѝ се състоеше от един-единствен елемент? Когато завоюва две поредни победи, сърцето ѝ леко се отпусна. Но все още ѝ бе неловко, да не говорим за конфузното

смущение, породено от небрежната му стойка, удобно седнал срещу нея по памучни шорти!

Вместо часовника, той се бе освободил от колана и финия си летен панталон — вероятно за да се разхлади — но и без съмнение, за да я подразни! Мел не можеше да отрече, че хрумването му имаше успех. Краката му бяха дълги — с добре оформени прасци и стройни, мускулести бедра. Нямахше вид на смутен, тъкмо обратното — забавляваше се! Несъмнено, защото не му бе за пръв път! Кой знае пред колко възторжени женски погледи се бе събличал! Сигурно не се бе налагало да прибегва до хазарт, за да му отвърнат със същото!

Въпреки липсата на каквато и да било логика и доказателства, Мел бе убедена, че Джо направлява по някакъв начин целия сценарий. Или пък уменията им бяха невероятно балансирани! От самото начало на втория рунд победите и загубите се редуваха учудващо закономерно, едва забележимо в неин ущърб. Но в последните игри Мел отбеляза блестящи победи! Джо се мъдреше по шорти и часовник, а тя бе готова да се закълне, че от тук нататък късметът отново ще ѝ изневери!

Картите потвърдиха предчувствието ѝ почти незабавно. Неговият фул разби надеждите ѝ.

— Време е да махнеш тази рокля! — възтържествува той.

Въпреки че цялата гореше, Мел усети как бузите ѝ запламтяха. „Къде ми е куражът — сега, когато най-много ми трябва?“

— Не може ли само да смъкна горната половина? — примоли се тя. — Ризата и панталоните ти бяха два отделни елемента!

— Съжалявам! Не сме се разбрали така!

— Е, добре...

Мел се измъкна от лятната рокля — малко несръчно заради гипса. След което положи всички усилия да се убеди, че сутиенът без презрамки и бикините не я излагат на по-голям риск от жълтия изрязан бански, който възнамеряваше да облече през злополучния уикенд. Но някак не се получаваше! Бельото — заради самото си предназначение — бе много по-интимно!

Несмутен от очевидната ѝ срамежливост, Джо я разглеждаше с дълбок интерес. Тя бе възхитителна! Не пищна, но закръглена и много

женствена! Кожата ѝ бе с цвят на мляко, гладка като коприна. Докато я галеше с поглед, устните му се открянаха. „Искам да я докосна! Да я вкуся! Да я любя устремно като падаща лавина, а след това да я милвам цяла нощ!“

Преди това им предстоеше уреждането на въпроса със съдебния иск. Междувременно трябваше да престане с фантазиите за удоволствията, които можеха да изживеят заедно, ако не искаше тялото му да възвести издайнически целия възторг! Инстинктът му подсказваше, че Мел не е като другите. Не искаше да провали всичко с нетърпението си.

— Сигурно знаеш, че в това облекло изглеждаш много апетитно! — подхвърли Джо. — Та като стана въпрос за апетит, нека довършим играта и да потърсим свещи! Слънцето най-после се скрива и ще намерим сили да стотвим на балкона. Имам газов грил и няколко чудесни котлети в хладилника!

Комплиментът ѝ се понрави, също както и непринудения начин, по който смени темата. Беше по-голям джентълмен, отколкото си мислеше. Достигнали критичната точка, Мел твърдо реши да не губи повече. Сигурно щеше да го придума да не се съблича докрай, особено ако настои! Но късметът ѝ изневери.

— Какво ще бъде наред — сутиенът или долната част? — осведоми се Джо.

На челото ѝ избиха ситни капчици пот. Тя като не можеше да го погледне в очите, бе принудена да се вторачи в гърдите му. Всеки милиметър от бляскавите му мускули ѝ се надсмиваше. Той можеше да се разхожда гол до кръста, но тя...

— Не... може да говориш сериозно... — прошепна тя.

— Обещанието си е обещание! — сбърчи вежда Джо.

— Няма ли да се съгласиш на някаква компенсация?

Вече бе намислил идеалния отговор.

— Може би една целувка ще свърши работа! — подхвърли той.

По жилите ѝ се разля успокоителна хладина. Все пак по-добре, отколкото да се признае за победена или да покаже гърдите си!

— Става! — наведе се Мел напред и леко докосна с устни неговите.

Джо тръсна глава неудовлетворено, като че ли се бяха опитали да му върнат заем с нискокачествена стока.

— Това ли наричаш целувка? — възмути се той. Дръпна ръка от раменете ѝ и се премести до нея. — Да опитаме отново! За да бъде една целувка истинска, в ушите ми трябва да зазвънят камбани!

Искаше да я амбицира и да получи всичко, на което е способна. „Чудесно! Значи искаш камбани? — закани се тя. — Ще ги чуваш цели седмици!“

— Затвори си очите и вдигни глава! — нареди тя.

Въпреки че бе изключително нежна, в целувката ѝ не се долавяха и най-слабите отсенки на колебание. Топли и търсеци, кадифените ѝ устни дариха с ласки неговите — като че ли вкусваше някакъв изключителен, неудържимо примамлив десерт.

Желанието му се разпали като буен огън. От пасивен участник, затворил очи и оставил се напълно в ръцете на дамата, Джо се превърна в страстен агресор.

— Не толкова бързо! — отрони се от устните ѝ. — Забравяш кой ръководи операцията!

Бръчиците, които Мел толкова харесваше, разцъфнаха от двете страни на устата му.

— Извинявай... не се овладях — призна той. — Моля те, продължавай!

— Добре! Още половин целувка!

Ръцете ѝ обгърнаха лицето му и тя отново го прикова с устни. Мел мигновено осъзна, че ако целта бе да запази контрол над ситуацията, то бумерангът се връщаше върху нея. Ерогенните зони на дланите и ходилата ѝ запулсираха. Нима бе възможно? Страстта я заливаше на вълни — все по-мощни и необуздани, докато най-последният кратерът на вулкана забушува в слабините ѝ.

Не разбра как се бе озова в скута на Джо. Само знаеше, че е там и че усещането е много приятно. Ръцете му, свободно бродещи по пламтящата кожа, ѝ доставяха неопишуемо удоволствие и разпалваха желанието до краен предел.

Бе отишла твърде далеч, за да протестира, когато Джо за втори път загуби самообладание и пръстите му ловко се плъзнаха под бикините ѝ и погалиха бедрата ѝ.

За нейна голяма изненада Джо бе този, който сложи край.

„Няма смисъл да я подтиквам към неща, за които още не е готова! — реши той. — Това е най-сигурният начин да я загубя!“

— Да допуснем, че си спечелила следващите две игри! — предложи ѝ с пресипнал глас, който я опияняваше, докато пръстът му рисуваше контура на полуотворените ѝ устни. — Ще бъда принуден да сваля часовника и шортите... или да ти върна целувката. Два пъти. Ако ти загубиш, също ще избираш между събличането и двете целувки. Защо не прескочим картите и не преминем към по-приятната част?

Устните ѝ още пазеха едва доловимия отпечатък на неговите.

— Искаш да кажеш... да се съблечем? — промълви почти безгласно тя.

— Като начало — да започнем с двете целувки!

Мисълта за „по-приятната част“ наелектризираше тялото ѝ на места, които Джо изобщо не бе докосвал. Трепереща, тя поднесе устните си.

„Господи — мислеше Джо, изумен от неочаквано бързото ѝ съгласие, — дали осъзнава колко е прекрасна! И колко е секси в това оскъдно облекло, което не оставя почти нищо на въображението!“

Дори ефирният неуловим блясък на капчиците пот, искрящи като бисери по нежната ѝ кожа, го навеждаха на мисли за любов. Всъщност цялата обстановка на принудително, съвместно затворничество в тази тежка, задушлива лятна вечер даваше простор за еротичните фантазии — нищо, че сам бе автор на тяхната „собствена“ електрическа авария!

За Мел всички разумни мисли се разтвориха в кипящата вселена от чисти емоции, където единствен властник бе докосването. Цялата ѝ съградена крепост от резерви и задръжки рухна, когато Джо раздели целувката на хиляди миниатюрни порции и започна да ги раздава на чувствените ѝ устни. Като че ли я изяждаше... Неповторимо усещане. „Вземи ме! — крещеше безмълвно всяка нейна клетка, като жадно поемаше живителната манна. — Не ме интересува дали се познаваме, или не! Нито че водиш дело срещу мен...“ Джо веднага почувства промяната.

— Какво не е на ред? — прошепна той.

— Делото. Току-що си спомних!

— А, мила! — Нова целувка се приземи в ъгълчето на устните ѝ. — Нима сериозно мислиш, че ще се държа с теб така, ако възнамерявам да те завлека в съда?! Не съм такъв човек!

— Тогава...

— Цялата тази тъпотия е чиста грешка! Когато се опитвах да ти се обадя след болницата, а ти упорито ме избягваше, признавам, че доста се разтревожих. От една страна се безпокоях за здравето ти. Но също така се надявах да ми дадеш още една възможност да се опознаем! Откак те видях в „Ричи & Кербоун“, исках да те поканя да излезем... въпреки че имам принцип да не се сближавам с подчинените си. Съдбата, подтикнала Джанет да купи този уикенд за теб, ми подготви най-приятната изненада през последните месеци!

Значи не е било само заради създадената от обстоятелствата близост! Мел се почувства като че ли някой ѝ поднася света на сребърен поднос.

— Признавам, че съм силно поласкана! — отвърна тя с треперлив глас, докато ръцете ѝ отмалели си почиваха върху пухкавата обвивка на гърдите му — място, очевидно отредено само за тях. Нима, съвсем доскоро, бе мислила, че това е възможно? — Но не виждам какво общо има това със...

— Със съдебния иск ли?

— Да.

— Когато се прибрах, видях, че не си оставила никакви съобщения на телефонния секретар. Нито си се обаждала в офиса. Тогава, преди да успея да ти телефонирам отново, един млад адвокат от юридическата фирма, която представлява компанията, ми предложи да предявя иск срещу теб — наравно със собствениците на лодката — за нанесени на яхтата щети. Не се съгласих. Но си помислих, че ще е добре да получиш един разбуждащ сигнал. Затова му казах да постъпи както намери за добре. Очаквах да ти напише някое заплашително писмо, а не да те вика в съда!

Също както и предния път, целувката на Джо я възпламени. „Ами сега — чудеше се Мел. — Като че ли започвам да се пристрастявам!“

— Значи си го направил, за да ти се обадя! — заяви бавно тя, когато ѝ се отдаде възможност да говори.

— Схвана!

— Значи никога не си имал намерение да ме даваш под съд?

— Аха! Отношението ми към теб е продиктувано от любов, а не от враждебност!

В гърдите ѝ се зараждаха аналогични чувства — започваше да му вярва. Въпреки че все още Джо бе неизвестна галактика — еднопосочен билет към емоционална катастрофа, ако крайната му цел се окажеше лекомислен флирт или една бурна нощ.

Не можеше да забрави въртележката от момичета, за която между колежките ѝ се носеха неясни, но упорити слухове. Или неоспоримият факт, че бе преуспяващ, красив млад мъж и можеше да притежава всяка, която пожелае. „По-добре да не скачам от скалата с главата надолу, без да съм сигурна, че долу има спасителна мрежа! Нуждая се от глътка въздух!“

Джо инстинктивно усещаше съкровенията ѝ желания.

— Какво ще кажеш да спрем дотук и да продължим по-късно? — попита той. — Може би вече е достатъчно прохладно да сготвим вечеря на терасата? Нали ти казах, че имам газов грил? А също и няколко хубави пържоли в хладилника! Тъй като не съм отварял вратата, сигурно са в ред!

— Звучи страхотно! — кимна Мел.

Гипсът ѝ пречеше и тя се смъкна малко трмаво от скута му, като се опитваше да прикрие разочарованието си. Едно беше да пренебрегне бариерите помежду им по негово настояване и съвсем друго — ако сама го желаше! Омагьосана, възбудена, доста напреднала по опасната, мамеща пътека на фаталната любов, тя се сепна от върховния протест на женската си същност.

Мел знаеше, че засега тази жалба ще отmine нечути. Неудовлетвореността засилваше още повече вълнението ѝ, избликващо дори от самото му присъствие в стаята.

Преди да запали грила Джо реши отново да включи радиото. Част от станциите бяха преустановили излъчването в ефир. Останалите изпълняваха музикални „аварийни желания“, накъсани от кратки съобщения за безпрецедентното бедствие, засегнало целия Югоизток. От централните коментатори до местните дисководещи — всички драпаха за информация, свързана със слънчевите изригвания и ефекта им върху нормалния ритъм на човешкия живот.

Хванаха част от телефонно интервю с астроном от Палм Харбър.

— Най-общо казано, слънчевите изригвания са резултат от значителни електромагнитни аномалии по повърхността на Слънцето — обясни спокойно кроткият посредник между небесните и земни

проблеми. — Когато са засегнати най-хладните му области — т.нар. „слънчеви петна“ — дори относително слаби изригвания могат да нарушат късовълновата радиовръзка. По-мощните водят до прекъсване на силнотокowi далекопроводни или телефонни линии чрез образуване на високоволтови дъги и получаване на късо съединение. В някои случаи е възможно да пострадат и генераторите.

„Може би асансьорът все още не работи? — помисли си Джо. — Кой знае?“ Така съвестта му щеше да остане чиста!

— Колко дълго може да продължи всичко това? — питаше диджеят.

Радиослушателите почти чуха шума от повдигнатите рамене на астронома.

— Теоретично — разнесе се гласът му, — с дни. Между другото, освен аварии по хранването, слънчевите изригвания могат да предизвикат истински гигантски небесни фойерверки. Тъй като за нашите южни ширини това е един от редките шансове, искам да предложа на звездните запалняковци да се опитат да открият Северното сияние.

Нещо напълно невъзможно от прозореца с южно изложение! Обаче...

— Можем да надзърнем от залата за конференции — предложи Джо. — Няма нужда да се мъчиш с патериците — позволи ми само да те отнеса на ръце! После заедно ще приготвим вечерята!

Да бъде пренесена през офиса на Джо — по бикини и сутиен — ѝ се стори невероятно възбуждащо. И въпреки че все още бе прекалено светло, за да станат свидетели на изключителното небесно представление, усилията им не се оказаха напразни. Когато поеха обратния път, Джо се спря, издърпа едно от чекмеджетата на секретарското бюро и измъкна шишенце лак за нокти.

— За обещания педикюр! — усмихна се той.

Възкачена обратно на патериците и направлявана от светлината на жалката останка от свещ, която Джо бе запалил, Мел се насочи към хладилника за пържолите, докато той разпалваше грила на балкона. Вероятно заради малките размери на кухнята въздухът ѝ се стори още по-задушлив от въздуха в хола. Когато дръпна вратата на хладилника, приятна студена вълна облъхна пламтящата ѝ кожа.

За съжаление не можеше да се възползва от това блаженство. Горещият влажен въздух щеше да нахлуе и бързо да развали продуктите. С помощта на свещта Мел извади една салатата и домати — приятна добавка за предстоящото угощение. Не бе изминала и половината път до шкафа в съседство с мивката, където бе мярнала нож и дъска, когато пламъкът на свещта се полюшна и угасна.

В първия миг тъмнината ѝ се стори непрогледна, тя заопипва свещника като търсеше клечките кибрит и в миг плика с пържолите се изплъзна от ръцете ѝ.

— Джо! — извика тя, като с всички усилия се мъчеше да задържи зеленчуците. — Можеш ли да дойдеш?

Когато не получи отговор, Мел се запъти към вратата или точно към мястото, където мислеше, че се намира. Но не уцели. В този миг Джо нахълта в кухнята.

— Внимавай! — предупреди я той с напрегнат глас. — Не искам да паднеш и пострадаш отново!

В следния миг кракът му настъпи плика с пържолите. Той се подхлъзна, загуби равновесие и политна. Тя, естествено, не удържа неочакваната атака и двамата се озоваха на земята — Мел върху Джо.

— Добре ли си? — осведоми се той, като колебливо проверяваше целостта ѝ от хоризонталното си положение и тайничко ликуваше под сладостния натиск на гърдата ѝ. Тялото ѝ от кръста надолу бе грижливо наместено така, че да поуспокои напирещите страсти на Джо.

Мел от своя страна правеше собствена „проверка“, без ни най-малко да се притеснява, че за пореден път се е проявила като несръчна глупачка.

— Мисля, че да — прошепна тя. — Ами ти?

— Аз, очевидно, съм отворил обятия за теб! — След като изчака няколко мига, за да се увери, че думите му са правилно изтълкувани, той отново я целуна. Този път никой не повдигна спор за инициативата. Вместо това, завладени от новоизбликналата мощ на потиснатите им неотдавна милувки, те се притиснаха един към друг, страстно и откровено.

Там, на пода в кухнята на Джо, Мел осъзна, че никога не бе изживявала подобно върховно блаженство. Никога не я бе раздирал такъв неутолим копнеж. От устните, от гърдите ѝ, от невероятни чувствените нервни окончания, които се събуждаха под ласките на

ръцете му, рукава неудържими поточета кипяща енергия, обливаха тялото ѝ, като го изгаряха и необяснимо как се насочваха към онова интимно място, където мъжкото му присъствие бе най-силно желано.

„Искам го! — мълвеше цялата ѝ същност. — Искам го... Нищо не би ме задоволило, освен възможността да му дам всичко!“ Тя не можа да възпре отронилото се от устните ѝ стенание, когато тялото му се притисна още по-силно в нейното.

Когато устните му ненадейно се отлепиха от нейните, тя се почувства отхвърлена и напълно загубила ориентация.

— Какво има? — В гласа ѝ трептеше тревога.

— Нищо.

— Тогава...

— Скоро ще си принадлежим...

— Да! — прошепна тя и жадно зарови лице във врата му.

Джо изпита огромно облекчение — значи, точно както се бе надявал, и двамата искаха едно и също!

— Да се любим на пода в кухнята може и да е екзотично — каза той след миг, — но не искам да започваме така! Какво ще кажеш да заменим пържолите с бутилка вино и да отидем на балкона? Можем да се изтегнем на матрака. Слънцето почти се е скрило, а над водата се носи хладен бриз.

Той я канеше да излязат на терасата и да правят секс! Тъй като бързите любовни авантюри не бяха по вкуса ѝ, Мел бе направо слисана от категоричния си отговор.

— Не мога да измисля нещо, което би ми харесало повече! — призна тя, а копнежът изсмукваше от тялото ѝ всяка съпротива.

Матракът, който Джо донесе, зае почти цялата площ на балкона. Мел предпазливо се отпусна и прибра патериците си до парапета. През това време Джо се върна за възглавници и вино.

Нито една от съседните сгради не бе достатъчно висока, за да ги наблюдават. Междувременно температурата бе поспаднала, въпреки че все още се задържаше около тридесет градуса. Лекият бриз меко галеше сторещените им тела. Без светлината, създадена от човека, нощта би била непрогледно мрачна, сякаш изтъкана от черно кадифе.

Джо се намести до нея и наля вино — леко шардоне — което бе запазило необходимата хладина, за да бъде приятно.

— За нас! — вдигна чаша той, а тъмните му очи я погалиха, нежни като милувка. — И за неведомата мъдрост на съдбата, която ни дари с тази авария! Да съумеем да я използваме!

Мел сякаш сънуваше, онемяла от бушуващите емоции. От мига, в който прие предложението му, сексуалното излъчване на Джо като че ли се засили десетократно. Неуловимото като въздишка докосване на твърдото му коляно я караше да тръпне в безумно очакване.

СЕДМА ГЛАВА

Неочакваната безмълвна близост, която избликна между тях, течеше по безплътния невидим мост, изтъкан от пламенните им погледи. „Желая те толкова силно! — призна мълчаливо Мел, докато отпиваше от шардонето, а погледът ѝ присветваше над ръба на чашата. — Изгарям от нетърпение да те целуна, да те докосна навсякъде!“

Познаваха се съвсем бегло. Но неоспоримият факт, който тя, въпреки немалкото усилия, не успя да пренебрегне, бе, че никой мъж досега не я бе привличал толкова силно! Дори само присъствието му в стаята нарушаваше емоционалния ѝ баланс. С цялото безразсъдство, на което бе способна, тя копнееше да целуне гърдите му и да погали твърдия му корем.

Напоследък Джо бе започнал да губи вяра в истинската любов. В изражението на Мел той прочете изпепеляващата я страст. Освен ако не бе изпаднал в заблуда, двамата несъмнено бяха раздирани от едно и също неукротимо желание. Той бавно сложи чашата си на пода, остави и нейната и погали пламтящите ѝ гърди.

— Свали си сутиена! — прошепна Джо като в сън.

Тези думи предизвикаха прилив от изгарящи тръпки до най-съкровените места на вибриращото ѝ от напрежение тяло. Очевидно Джо не бе като предишния ѝ приятел Дъг Джеймсън, който първо се стремеше към собственото си удоволствие, а нейните желания оставяше на втори план. Тъкмо обратното — щяха да бъдат партньори в най-дълбокия смисъл на думата и да покорят заедно висините на еротичната наслада. Струваше си да го притежава — дори само до края на аварията!

Като омагьосана в сън, за когото отдавна е загубила надежда да се появи, Мел откопча сутиена си. Гърдите ѝ изпълниха дланите му.

— Господи, колко си красива! — възкликна той, дъхът му леко пресекна, а очите му се премрежиха в предвкуване на чувствената наслада.

Искрите на все по-буйно разгаряция се неукротим копнеж обжарваха тялото ѝ, пробягваха игриво по ходилата ѝ, наелектризираха пулсиращото преддверие на съкровената ѝ женственост, което жадно го зовеше. Никой друг не можеше да замени присъствието му! Само Джо, със стегнатото си загоряло тяло, изкусителната всезнаеща усмивка и нестихващия изблик на мъжественост, бе способен да утоли копнежа ѝ!

Всъщност той може би не ѝ подходеше — недостатъчно образован, прекалено богат, страстен почитател на нежния пол, от когото не би могла да очаква онази дълбока трайна връзка — част от мечтите ѝ. Но в този миг нищо не би могло да има значение! Откакто се помнеше, чувстваше празнота в себе си, която само той можеше да запълни!

Още един кръг нагоре по спиралата на чувствената забрава — когато тъмнокосата му глава се приведе и устните му трепетно целунаха туптящите ѝ гърди. Езикът му затанцува в шеметен накъсан ритъм и Мел помисли, че сърцето ѝ ще спре — изживяването бе толкова силно, че ѝ се струваше почти непоносимо. А все още бяха в началото... Пръстите ѝ се вкопчиха в гъстите му коси и между стиснатите ѝ зъби едва чуто се прокрадна стон.

— Джо, Джо...

— Кажу ми, мила.

— Докосвай ме...

— Аз също те желая, скъпа, всяка твоя частица! — Гласът му звучеше сподавено. — Чакай, ще ти помогна, мила!

Гипсът ги затрудни само за миг. Захвърлили бельото и всички задръжки, те лежаха върху огромния матрак. Дванадесет етажа над Харбър Айлънд, под мастиленото небе с мигащи звезди, Джо и Мел свикваха с голите си тела, галени от тежкия, но вече хладен нощен въздух.

Все още влажни от устните на Джо, гърдите ѝ посрещнаха новите ласки на пръстите му, докато целувките обсипваха корема ѝ, и още по-надолу и още по-надолу... Реакцията ѝ бе бурна и внезапна — мощни чувствени вълни я обляха, дишането ѝ се ускори в такт с пулса. От гърлото ѝ се изтръгнаха безпомощни звуци, а ръцете ѝ затърсиха упование в раменете му.

Желанието ѝ бе сякаш неутолимо. С цялото сладострастие, на което бе способна, Мел жадуваше Джо да не спира своя вълшебен танц и неуморно да я тласка към мечтаното избавление... Но същевременно да я изпълни, силно и мощно. Когато се пресегна към него, Джо усети, че трудно се владее.

— Скъпа... нека поизчакаме малко, едва се сдържам — промълви той.

Любовта и нежността на милувките му не ѝ даваха право на избор. Тя отстъпи. Вълните на страст бушуваха, всяка следваща застъпваше предишната, докато най-после Мел потъна в море от екстаз. Повече не бе в състояние да устои — дори и да го искаше — и даде воля на стоновете на наслада, когато възбудата ѝ се засили.

Той притисна тялото ѝ още по-силно, без да забравя, че трябва да я пази.

Силните ѝ мускули участваха в магическия ритуал, така сублимното усещане за пълнота достигаше нови, неочаквани нюанси и я тласкаше към точката на пълна забрава. Джо започна да губи самообладание.

Целият досегашен опит не го бе подготвил за опиянението, което изпита, докато се любеше с жената, която наистина обичаше. Физическото удоволствие бе удивително, неповторимо. Но като се добавеше и пълното духовно сливане, тя ставаше за него безценна, незаменима и единствена. Изгаряше да я притежава цялата, да се слее с всяка нейна клетка!

Достигнаха върховния екстаз секунди един след друг.

Мел потрепери силно и въздъхна, изпитала неземно удоволствие. Пламтяща като жарава, тя даваше воля на неуправляемата могъща енергия, освобождавана във всяка нейна клетка. „Аз съм негова! — тържествуваше тя, като потъваше в тръпките на заливащите я горещи приливи. — И той е мой! Дори само в този миг!“

Уморените им тела бавно се отпуснаха и прегърнати потънаха в унес. Свежият полъх на доскоро слабия и влажен бриз им подежда като дългоочаквана милувка. Гъсти кълбести облаци се бяха скупчили над главите им. Внезапно те настръхнаха — запряска дъждец. Леките и хладни капки ги докосваха като благослов.

— Искаш ли да влезем? — обърна се Джо към нея и затърси лицето ѝ.

Можеше да я премести само кран.

— Ако ти искаш — едва чуто промълви тя.

— Тогава — оставаме! — отпусна се той и я прегърна. — Харесва ми да стоя под дъжда с теб! Като че ли вземаме душ след всичко, което преживяхме.

Нямаше гръмотевици и не след дълго лекият дъждец утихна. Свежа и спокойна в своята голота, Мел се прозя и протегна. Чувстваше се удовлетворена, като същевременно цялото ѝ тяло — до върховете на пръстите — гореше от желание да се люби. „Трябва да съм луда, за да се надявам, че ме обича! — помисли си тя, като се стараеше да разсъждава като улегнал човек и да не си въобразява разни небивалици заради проблесналата помежду им искра. — Шансът да държи на мен е нула! Познавам го толкова отскоро, че дори не може да се говори за някаква връзка!“ Струваше ѝ се, че Джо спи. Приглушеният му шепот в ухото ѝ я сепна.

— Разкажи ми за семейството си — лениво рече той. — Имаш ли братя и сестри? Била ли си омъжена? За какво мечтаеш?

Въпроси, които един мъж задава, ако жената срещу него го интересува дълбоко и искрено. Мел говореше с леко треперлив глас, защото съзнаваше, че гледната ѝ точка е променена — единствено дете на професор по физика и неуспяла концертираща пианистка, която се бе разделила с мечтата си за кариера, за да отгледа дете.

— Бях единствената надежда на мама — обясни тя. — Твърдо вярваше, че след като не е успяла с кариерата си, аз непременно ще завоювам света. И изобщо не забелязваше, че нямам и капка музикален талант!

— Разбирам, че не си музикант! — усмихна ѝ се Джо, като нежно поглади ръката ѝ — леко като с перце.

— Едва ли бих могла! Завърших английска филология и когато не продавам недвижими имоти, преподавам литература в прогимназията.

— Ами баща ти? Какви планове имаше за теб?

Мел сви рамене. Никога не бе успяла да угоди на вдъхващия страхопочитание господин Тейлър, въпреки че — Бог ѝ бе свидетел — бе опитвала. Нито пък придоби изключителната му самоувереност.

— Да се омъжа! — бе спонтанният ѝ отговор. — Разбира се, ако намеря някого не по-малко блестящ и образован от него!

В следващия миг ѝ се искаше да си прехапе езика. Думите ѝ можеха да прозвучат като плесник в лицето, предвид незавършеното му образование!

Джо обаче не ги изтълкува по този начин.

— Образованието е важно — съгласи се той. — Когато напуснах гимназия, за да поема бизнеса на дядо, мислех, че ще се върна след година. Но никога не го сторих. Може да се каже, че съм взел диплома от училището по удари под пояса!

Мел се улови, че се вслушва не в думите, а в недоизказаното.

— Значи това прекъсване те е измъчвало! — обобщи тя.

— Е, така беше! — хвърли ѝ той кос поглед. — Да не съм глупак! Мислех, че ще завърша колеж. Кариера на архитект! Но при онези обстоятелства направих това, което се очакваше от мен. Да управлявам „Ричи & Кербоун“ и да строя елегантни жилища, които се вписват в околната среда, се оказа превъзходен заместител.

— С други думи... Ти си доволен от живота си.

— В повечето аспекти — да. — Не сподели мечтата си да създаде семейство, в което да има много любов и топлина — както в това, в което бе израснал. Нито, че почти бе загубил надежда да я осъществи. Откак Мел се появи в живота му, усещането, че е изпуснал някакъв много важен влак, като че ли се бе притъпило. — Въпреки всичко — добави той, когато тя не продума, — ако някой ден имам деца, ще се опитам да ги убедя, че не е добре да изпаднат зад борда като баща си. Всъщност — при условие, че нямат много сериозна причина!

Запознанството с Джо отвори очите на Мел — бе възпитана в дух на академичен снобизъм. Сърце не ѝ даваше да слуша горчивите му думи.

— Ти си последният човек, за когото може да се каже, че е изпаднал зад борда! — възкликна тя, като погали с длан стегнатия му корем. — Въпреки че нямаш диплома, всеки знае, че си умен. Хората се възхищават на успеха и уменията ти в бизнеса!

Радостният пламък, лумнал в сърцето му, се разгоря с нова сила. Тя го харесваше — не само като любовник, но и като мъж, справил се с неочакваните клопки на съдбата, преодолял формалните бариери, за да остави своя отпечатък в живота. Доста насърчително... Тъй като и той откликваше на обаянието ѝ.

Джо не формулира чувствата си в думи. Вместо това, за да бъде играта честна, разказа за сестрите и майка си, която в последно време живеела с един вдовец. Топлината, с която говореше за женската половина на семейството си, не остана скрита за Мел. Но когато изказа предположението, че майка му би трябвало да се гордее много с него, усети лека неловкост.

— Да, така е — потвърди той след миг. — Поработих доста — и за мен, и за другите. Единственото, което ѝ тежи, е, че още не съм се оженил и не съм я зарадвал с внуци, предполагам!

Дали не бе намек, че е заклет ерген, влюбен в своята независимост? И че Мел трябва да потърси другаде стабилен любовник или съпруг?

Но преди Мел да се сети как да извърши проучване по заобиколен път, без директно да поставя въпроса, се разнесе силна гръмотевица. От изток, откъм Мексиканския залив, бе доплувал нов куп облаци с причудливи форми.

— Имам чувството, че този път наистина ще ни намокри! — огледа небето Джо и се намръщи. — Май ще трябва да потърсим подслон!

Дали Джо би имал желание да остане с нея след идването на тока, за Мел вече не бе от значение. Въпреки че щеше неимоверно да ѝ липсва — всеки божи ден! — ако вземеха решение да не се виждат повече.

— Не искам — прошепна тя, като обкръжи лицето му с ръце. Първите едри капки затупкаха и намокриха косите им. — Не ме интересува нищо! Искам да остана тук, на балкона... И отново да те любя!

ОСМА ГЛАВА

Мел се размърда, когато един слънчев лъч, обхождащ игриво покривите и върховете на младите палми по югоизточния бряг, проблесна върху клепачите ѝ. Нямаше представа колко е часът. Джо го нямаше.

Матракът бе напоен от росата. Бяха го обърнали след втория субтропичен порой. Влагата ѝ се стори много приятна, тъй като във въздуха се усещаше жежкия дъх на новия ден.

Джо бе донесъл една риза. А Мел я бе облякла със запретнати ръкави.

Как ли ще се държи към нея, мислеше тя, като разсеяно закопча няколко копчета. Дали ще се зарадва, че я вижда? Или тайничко ще си мечтае аварията да приключи, за да се отърве от нея?

Токът може би бе дошъл, но не ѝ се вярваше. Плъзгащите се стъклени врати бяха широко отворени към хола, но Мел не долавяше никакъв полъх от електронния климатик. Мислите ѝ продължаваха да се реят около настроението на Джо, когато той внезапно изникна. Изглеждаше страхотно, въпреки разрошената коса и тъмната покарала брада. Върху лакираната японска табла в ръцете му се мъдреха две чаши и кана портокалов сок.

— Съжалявам! — В широката му усмивка се четеше приятелско благоразположение и притаен интерес. — Без кафе! Не разполагаме със средства за затопляне.

— Портокаловият сок е разкошен заместител!

Напълно подвластна на очарованието му, но далеч от всякакви изблици, Мел пое чашата с благодарност. Сокът се плъзна по гърлото ѝ — освежаващ и хладен.

— Останаха някои неразгледани точки от снощната програма — напомни ѝ Джо, като поседна до нея и пи от чашата си. — Искаш ли да им обърнем внимание?

Очевидно, нямаше предвид възобновяване на въпроса с делото или играта на „събличащ“ покер!

— Назови някоя! — не отстъпи тя.

— Твоят педикюр.

Полази я тръпка.

— Не мислех, че наистина...

Като пресуши чашата и я остави настрана, той размаха лака, който вчера бе взел от секретарката.

— Ето го! Подай ми един крак!

Горещият вулкан, който изригваше в слабините ѝ под влияние на магическото му излъчване, ѝ бе до болка познат. Мел не можа да се пребори и се предаде. За хубаво или за лошо — но откритието, че само допирът на десния ѝ крак до дланта му е достатъчен да я възбуди толкова силно, я разтрепери. Докато едната му ръка тръскаше лака, пръстите на другата леко, почти разсеяно, масажираха невероятно чувствителните точки по стъпалото на крака ѝ — факт, който ни най-малко не намаляваше обзелото я възмущение.

Само благодарение на твърдата си решимост Джо успя да украси и десетте нокти в яркорозово, докато най-сетне вибриращите нервни окончания завзеха положението. Джо я придърпа в скута си.

— Внимателно... Лакът ще се размаже!

— Е, и какво? Ще си направим удоволствието да го възстановим!

— Той се наведе и невъзмутимо я целуна.

— Светло е! Някой може да ни види!

— Голяма работа! Облечени сме съвсем прилично. Ще си помислят, че играем гимнастика!

„Приличното облекло“ включваше полуразкопчаната ѝ риза и шортите му. По-настойчивият оглед би довел до заключението, че ѝ липсва бельо. Ръцете му вече се движеха под ризата. Загубила напълно самообладание, Мел преустанови всякакви протести. Желаше го силно, въпреки че вече два пъти бяха потъвали до неизследваните дълбини на неутолимата си страст.

След миг двамата отново се любеха.

Гонитбата из апартамента бе накъсана от смях и весели закачки. Мел разчиташе предимно на придобитата с патериците сръчност, а Джо куцукаше, подпрян на машата от камината. В 11.05 часа Мел предложи да се свържат с външния свят чрез радиото. И двамата

останаха безкрайно учудени. Аварията била отстранена преди пет минути!

— А защо тук е такова мъртвило? — намръщи се Мел и безуспешно се опита да включи една от лампите.

— Не зная — измънка Джо, като се стараеше да не изглежда така виновен, както се чувстваше, и същевременно търсеше извинение, което да го отведе в сушилнята при бушоните. Радиото го спаси.

— Според мнението на една от компаниите — започна говорителят, — потребителите, които все още имат проблеми, трябва да проверят бушоните. Може да са изгорели в резултат на енергийния скок, причинен от вчерашните изригвания.

— Сигурно е това — смотолеви Джо. — Извини ме, ей сега идвам.

В първия миг неравномерното бръмчене на хладилника и климатика им се сториха като звуци от чуждоземен свят. Мел не можа да потисне една въздишка. Не, край на аварията ни най-малко не я зарадва! Трябваше да си тръгва! И можеше да не го види повече!

Мислите на Джо бяха насочени в същата посока. Принудителният затвор в апартамента му като че ли бе спрял времето. Или по-точно — все едно, че разполагаха с цялото време на света! Защо не се възползва от веселото преследване из стаите, за да я покани на вечеря? Или да настоява за неосъществения уикенд? Би могла отново да изчезне — особено след като делото вече не я тревожеше!

— Май ще трябва да се облечем! — подхвърли разсеяно той, като си мислеше, че ако случайно все още не е пристигнала, секретарката му ще се появи всеки момент.

В редките случаи, когато не го заварваше в офиса, Еди Мегнюсън почукваше на вратата на апартамента, за да разменят няколко думи.

Мел придаде съвсем различен смисъл на думите му. Стори й се, че Джо иска да се отърве от нея. Просто ей така. Без обещания и съжаления.

В очите й избликнаха сълзи и тя извърна глава. На масичката за кафе се мерна шишенцето лак. Едно чудесно оправдание да излезе за миг и възвърне самообладанието си!

— Само ще го оставя на място! — избърбори тя, сграбчи лака и се спусна към вратата, която ги свързваше с офиса.

Ако сутринта асансьорът работеше — което бе почти несъмнено — Еди трябваше да е на работа от няколко часа. Сигурно го чакаха и няколко посетители!

— Мел... Недей! — извика Джо.

Но вече бе късно! Боса, със съблазнително развята около голите бедра риза, тя нахълтваше в личното му светилище. В следния миг изскърца и дръжката на вратата към секретарската стая. Мел замря като парализирана. За нейно неописуемо удивление, само няколко минути след идването на тока секретарката на Джо седеше спокойно пред компютъра и пишеше. Мъж с вид на отговорник на строителен обект търпеливо чакаше във фотьойла. Като капак на всичко, един от търговците — бегъл познат на Мел — току-що внасяше няколко рекламни брошури, за да ги представи на Джо.

Никой от тримата нямаше вид да е изкачвал пеша дванадесет етажа.

— Какво правите всички тук? Без асансьор...

Тримата служители се вторачиха в Мел с безумно разширени очи. Секретарката първа се окопоти и успя да попита:

— Госпожица... Тейлър, нали? — Гласът ѝ бе шокиран, но все пак овладян. — Може би ще си спомните, тъй като работехте тук, че сградата е осигурена с аварийен генератор. Асансьорът работи от около шест снощи.

Сега бе редът на Мел да зяпне от почуда. Джо я бе излъгал! Така неоспоримо, както ако ѝ бе обяснил, че липсва аварийно хранване. А за всички негови „защо“ тя просто нямаше сили да мисли!

С известно закъснение Мел си припомни, че е почти гола. Господи, какво ли си мислеха всички?! Сякаш някой плисна кофа с моравочервена боя върху лицето ѝ. Ръцете ѝ нервно сграбчиха свободно развяващите се краища на ризата. Нямаше много място за догадки — секретарката и двамата ѝ посетители очевидно се досещаха как Мел и шефът ѝ бяха прекарвали нощта! Ключките щяха да полетят из „Ричи & Кербоун“ със скоростта на светлината.

Убедена, че е била подмамена и манипулирана, а сега вече уличена и като едно от безкрайните завоевания на Джо, Мел искаше тутакси да се махне. Веднага! Да остане сама, в собствения си живот, доколкото бързо ѝ го позволяваше комбинацията от един здрав крак, един изкълчен и две патерици.

„Дрехите — мина ѝ през ума. — И чантата!“

Неумело смени посоката на движение, заклатушка се обратно през кабинета и се блъсна в Джо. Беше се забавил, за да обуе панталон. Необяснимо защо, но нежеланието му да се покаже пред подчинените по бельо допълнително наля масло в огъня.

— Махни се от пътя ми! — изкомандва тя, на ръба на взрива.

— Права си! — Гласът му трептеше, умоляващ и виновен. — Държах се като прасе! Но си имам причини! Ако не бях...

В отговор Мел размаха заканително една от патериците.

— Ако не се дръпнеш и не ме оставиш да си събера багажа, ще изкрещя, като че ли ме убиваш!

Джо бе готов да спори, но все пак ѝ направи път. Нямахше да спечели нищо, ако предизвика сцена. Ако ѝ даде време да се успокои и размисли, може би ще успее да я вразуми! Сега, след всичко случило се между тях, имаха повод за доста дълъг разговор!

Мел усети, че Джо няма да опита да я спре, подмина го и разгневено сграбчи дрехите си от черното кожено канапе, където, в края на покера, бе седяла на коленете му. Когато срещна собствените си очи в огледалото, докато нахлузваше смачканата рокля и заличаваше следите от бурната нощ, установи, че трепери от гняв. По дяволите, беше я използвал по най-долния начин! Ухажваше я, за да си уплътни времето! В съседния хотел сигурно имаха телефон. Оттам ще повика такси!

Пет дни по-късно, докато нестихващата жега продължаваше да изпича бетонната площадка край реката точно под прозорците на „Ричи & Кербоун“, Джо седеше умислен на бюрото под разхлаждащия климатик. Откак Мел изфуча от апартамента и от живота му миналия четвъртък, той не бе способен да свърши никаква работа. Нито да спи. И най-елементарната задача му се виждаше невъзможна.

Беше опитвал многократно. Но не успя да се свърже с нея нито веднъж! Единственият му събеседник бе телефонният секретар. Вече знаеше наизуст жизнерадостното, но безлично съобщение.

Нима Мел не разбираше, че това, което се случи между тях, бе повече от обикновен флирт?

Джо искаше... Това, което всъщност искаше, бе едновременно просто и разтърсващо: да се ожени за нея, да изградят щастливо семейство!

Тази неочаквано избистрена мисъл го стресна и оживи — нима най-после се бе случило? Не можеше да се начуди — значи наистина се хвана на въдицата? Отговорът бе недвусмислен. Той мислеше за това, откакто Мел се появи вместо приятелката си на вицепрезидентския прием. Мисълта взе да придобива реални очертания, когато тя нахлу в офиса, възмутена от съдебния иск. Но никога досега не го бе изразявал с думи!

И ето, че се случи! Познаваха се неотдавна, но въпреки това една природна аномалия му помогна да открие, че Мел Тейлър е предопределената за него жена!

Джо се отпусна назад в лъскавия служебен стол и взе да се разтушава със спомени за щастливите им мигове. На устните му заигра весела усмивка. Господи, как безрезервно се отдаваше Мел, когато я любеше! Разбира се, че ще имат деца — най-малко две. Представи си разходки в парка, тържествени семейни Коледи. Пухкави бебоци с неговите очи и нейните медноцветни коси обвиваха врата му с пълнички ръчички...

Но първо трябваше да я открие — и да я убеди, че неговите мечти са и нейни. Нямахте да е лесно! Беше я излъгал — независимо от добронамерените си мотиви и незабравимите, секващи дъха мигове. Не знаеше и адреса ѝ. Телефонният номер, който бе взел от прекия ѝ шеф, бе все още нерегистриран и телефонната компания не можеше да му даде нужната информация. Хващайки се за сламка, Джо помоли Тод Елгрън — временно назначен в компютърния отдел стажант от Университета на Южна Флорида — да се заеме с издирването. Тод поиска връзка с Джо по вътрешната линия през Еди Мегнюсън.

— Нека влезе — каза Джо, като се надяваше на невъзможното.

Кльощавият очилат стажант щастливо се хилеше, докато му поднасяше един лист принтерна хартия.

— Открих адреса, който търсехте, в най-неочакваното място, господин Кербоун! — издекламира той, възхитен от себе си. — Мелисанд Тейлър е ваша наемателка, въпреки че сигурно не го знае, тъй като официалните документи още не са готови. Живее в Сейнт

Питърсбърг, „Хибискус Тауърс“ 722-Е. Това е районът, който закупихте миналия месец с цел разширяване и обновление.

Мел му бе наемателка! Какви нови, неочаквани възможности за сближаване! Забързано благодари на Тод, нареди на Еди да не пропусне да добави солидна премия към следващата му заплата и скочи в асансьора. Мерцедесът изфуча от обичайното си място на паркинга и Джо нетърпеливо сграбчи радиотелефона. До тенискортовете на „Хибискус Тауърс“ го чакаше домакинът на блока, в който живееше Мел.

— Всъщност, как да ви разбирам, господин Кербоун? — започна учудено той. — Искате да изпробвате резервния генератор ли? Може, щом настоявате. Но трябва да ви кажа, че не ми е създавал никакви неприятности по време на аварията!

Въпреки че цялото му съзнание бе завладяно от представата за Мел, отпусната в прегръдките му, Джо го изслуша търпеливо и снизходително.

— Направи го заради мен, Фред! Искам да те помоля за следното — дай ми достатъчно време да стигна до седмия етаж и дръпни шалтера. О, да, и още — преди това нагласи автоматичния часовник на генератора на пауза от пет минути.

Всъщност — би искал не по-малко от двадесет! Но трябваше да помисли и за другите хора в сградата!

Въпреки че изрази разбиране на поставената задача, Фред се почеса недоумяващо по главата и седна до Джо в колата. Дори огромният букет жълти рози, наместен върху елегантната кожена седалка между тях да бе възбудил допълнително любопитството му, той с нищо не го показва.

След няколко минути Джо чукаше по вратата на Мел. Тя се позабави, но все пак отвори.

— Ти? — изуми се тя, като мигновено се опита да затвори.

— Не бързай толкова! — Подпряната с крак врата осуети намеренията ѝ. Джо успя да се провре и влезе в апартамента — приятен, но малко попретрупан с книги, както бе очаквал. — Това е за теб! — мушна той букета в ръцете ѝ.

— Не ги искам!

— Не възразявам! Кажи ми все пак какво би желала за подарък — като допълнение към разкошния годежен пръстен, който те очаква?

Небето е единствената граница!

Мел се вторачи, неразбираща. Какво искаше да каже — годежен пръстен? Дали не бе нов капан, за да я хвърли в леглото си?

— Това, което искам, е незабавно да си тръгнеш! — не отстъпи тя.

Още не бе свършила, когато климатикът издъхна с въздишка. Лампата, на която четеше едно криминале с надежда да избяга от отчаянието и мъката, угасна. Перките на вентилатора на тавана забавиха ход и лениво замряха.

— Прилича ми на нова авария! — подсмихна се Джо. — Как смяташ, дали са слънчевите изригвания?

Мислите на Мел се движеха на забавени обороти.

— Не ми се вярва! — заяви тя. — Лично твоя идея, нали? Не зная как си успял, но съм сигурна, че е така!

Лицето му грейна с целия си чар и привлекателност.

Въпреки че нямаше никаква логика, Мел усети как започва да омеква. Джо бе толкова непоправим! А усмивката му бе направо пагубна — с тези закачливи ситни бръчици, цъфнали в краищата на устата. Колко силно бе копняла да го види!

— Искам да разбера как успя да се вмъкнеш в блока?

Джо грижливо сложи букета на шкафчето в антрето и я притегли в прегръдките си.

— Аз съм ти хазяин, скъпа! — повдигна той воала на неизвестността, след което я целуна по устните — страстно, но нежно. — Да не говорим, че съм и бъдещият ти съпруг! Кажи „да“... и да не губим ценно време, докато дойде токът!

Думите му неволно ѝ напомниха всичко онова, което се бе случило на неговата тераса. За разлика от целия ѝ житейски опит, любовенето им бе странна смесица от страст и възвишена душевна наслада, амалгама от неутолимост, безпомощност и екстаз. През последните пет дни тя също тръпнеше, мечтаейки за присъствието му. Сигурно бе полудяла! Но от сърцето ѝ бликаше любов!

Достатъчен повод за преговори.

— Да не би... да говориш сериозно за това? — трепна гласът ѝ.

Предчувствайки скорошна капитулация, Джо издърпа патериците и я взе на ръце. Когато вентилаторът отново забръмча, те бяха

тържествено сгодени и разгорещени по средата на това, което и на двамата доставяше най-голямо удоволствие.

— Генераторът! — прошепна Джо и силно я прегърна. Той владееше напълно тялото ѝ.

С всяка измината минута Мел навлизаше в рая. О, никога не би се наситила на тази върховна, несравнима наслада — дори да доживее сто години!

— Искаш... да кажеш... че има... и тук?

— Да. Инсталираха го... преди две седмици. Ако случайно съм забравил... да спомена... обичам те!

Внезапно, трепетно тя се изправи пред ръба на бездната.

— О, Джо! Сигурно знаеш... Аз също те обичам!

Не успя да продължи, тъй като мощен пристъп на неуправляеми тръпки разтърси тялото ѝ. Джо бе обзет от същия страстен пристъп, беззащитен пред екстаза. Не си спомняха нищо за миналото, бяха едно цяло — устремени един към друг, споени по Божията воля!

Хладните ласки на климатика по горящата им плът накара Джо да придърпа завивките.

— Знаеш ли какво? — каза той с неприкрито задоволство. — Радвам се, че нашият уикенд на Кептива се провали, въпреки че бих желал не твоята злополука да е причината!

Доколкото си спомняше, Мел никога не се бе чувствала толкова щастлива. И закриляна. Значи това било любовта! Каква прелест!

— И защо? — попита тя.

— Защото, ако бяхме тръгнали по стандартния път, щяха да ни трябват месеци, за да стигнем до този миг! Парната баня, на която се подложихме в моя апартамент, не е нищо друго, освен подарък от Бога!

„И, доста умело режисирана от теб!“ — додаде тя мълчаливо. Удивена, но толерантна към необичайната му тактика, довела до такъв бляскав резултат, Мел се сгуши в прегръдките му.

— Сигурно си прав!

— Напълно съм убеден! — целуна я той самодоволно по ухото. — Мислиш ли, че приятелката ти ще има нещо против, ако прибавим подаръка ѝ към сватбеното пътешествие?

Редактор: Красимира Абаджиева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.